

๑๕๗

อาจารย์มารหวนกพ 2

仙台有树

วงซ่างจยาวง 狂上加狂

เขียน

กอหญา

แปล

Leila

ปก

การอ่านดีจากรากฐานที่มั่นคง

คำนำสำนักพิมพ์

เรื่องราวกำลังเข้มข้นยิ่งขึ้น เมื่อความจริงเกี่ยวกับผลไม้ทิพย์ ทั้งสองผลกำลังจะถูกเปิดเผย พร้อมกับอันตรายที่เพิ่มขึ้นตามมา **ทรานทราน** ยังคงต้องฝึกฝนวิชาให้ตนเองแข็งแกร่งขึ้น และผ่านด่านทดสอบสุดทรหดมากมาย ขณะเดียวกันนางก็รู้สึกว่ **ซู้อีสู่ย** อาจารย์ของนางมีท่าทีแปลกไปกับนาง อาจเป็นเพราะพริ้วญาณที่ติดอยู่บนตัวเขา แต่ไม่ว่าอย่างไร ทั้งคู่ยังคงต้องช่วยกันหาหนทางจัดการกับพริ้วญาณแดนอินนี้ เพื่อไม่ให้ก่อภัยพิบัติต่อโลกมนุษย์ ไปติดตามการผจญภัยของทั้งคู่ต่อกันเลย

กดลอง

๑๖๗

ทว่าอาจารย์กลับไม่ลงโทษนางเสียที ความรู้สึกของการรอดคายนี้นั้นทรมาณยิ่งกว่าถูกลงโทษเสียอีก

ตกค่ำ ทหรานหฺร่าณอ้อนวนอนให้อาจารย์อาใหญ่นำแป้งสองแผ่นไปให้ศิษย์พี่รองที่คุกเขาอยู่ที่เชิงเขา เขาจะได้ไม่หิวจนเป็นลมไป ส่วนตัวนางพยายามหดหิวอยู่แต่ในห้อง ไม่กล้าออกไปพบหน้าอาจารย์

แต่ช่วงที่ผ่านมาก็สลบไสลไม่ได้สติสามวันแล้ว จะให้นอนอยู่บนเตียงต่อก็ไม่เหมาะจริงๆ เช้าวันต่อมา ทหรานหฺร่าณจึงแต่งตัวให้เรียบร้อยแล้วออกไปเดินเล่นในป่าไผ่ข้างโรงอาบน้ำ เผอิญเห็นอาจารย์กลับมาจากล่าสัตว์บนเขาพอดี

เลื้อยขาหนียเดินตามหลังเขา คาบกระต่ายสองตัวในปาก อย่างเท้าอย่างองอาจ

ซุ้อี่สู่ยเห็นนางจึงเอ่ย “เจ้าต้องเปลี่ยนยาแล้ว”

ทหรานหฺร่าณเห็นท่าทีของอาจารย์เป็นปกติ ไม่ได้ดูโมโหเหมือนเมื่อก่อน ตอนซบไล่ศิษย์พี่รอง จึงตามเขากลับไปที่เรือนอย่างว่าง่าย

เลื้อยขาหนียปล่อยกระต่ายในปาก แล้วไปคาบล่วมยาที่ซุ้อี่สู่ยใช้ตรวจรักษาคนไข้ม้าให้อย่างรู้จ้าน ก่อนจะมาหมอบลงข้างๆ คอยดูซุ้อี่สู่ยเปลี่ยนยาให้ทหรานหฺร่าณ

เลือดเกราะกำรับขนาดแผลดูสะอาดตาถึงนักเมื่ออยู่บนแขนชาวผ่อง

ตามหลักผ่านมาหลายวันแล้ว บาดแผลควรจะเริ่มตกสะเก็ด แต่บาดแผลของนางกลับยังมีเลือดออก ต้องอาศัยยาผงห้ามเลือดจึงพอจะระงับได้

ขณะมองมือไม้ที่คล่องแคล่วของอาจารย์ หรานหฺร่านก็คิดในใจ *หรือว่าหลายวันมานี้แผลของข้าล้วนได้อาจารย์เป็นคนใส่ยาพันแผลให้ด้วยตนเอง?*

หฺร่านหฺร่านเอ่ยอย่างกระดาก “ร่างกายข้าเป็นเช่นนี้ตั้งแต่เล็ก พอได้รับบาดเจ็บ เลือดมักจะไม่หยุด แต่ก่อนท่านพ่อท่านแม่ตกใจแทบแยหามอหลายคนมารักษาก็ไม่หาย ดังนั้นนานวันเข้า ท่านพ่อท่านแม่จึงไม่วางใจให้ข้าออกจากบ้าน เกรงว่าข้าจะหกล้มได้รับบาดเจ็บข้างนอก”

ชู้ฮู่ฮู่เงียบไม่เอ่ยอะไร เพียงใส่ยาให้นางอย่างรวดเร็ว จากนั้นใช้แถบผ้าสะอาดค่อยๆ พัน ฝีมือของหมอเทวดาย่อมต้องล้ำเลิศ หฺร่านหฺร่านมองใบหน้าด้านข้างของอาจารย์จนเปลอใจลอย ลืมแม้กระทั่งความเจ็บปวด

ทว่าหลังจากพันแผลเสร็จเรียบร้อย ในที่สุดชู้ฮู่ฮู่ก็เอ่ยปาก “เมื่อวานตอนข้าไล่ไปไปซานไป มีเพียงเจ้าที่ไม่ได้ขอความเมตตาแทนเขา เป็นเพราะเหตุใด”

หฺร่านหฺร่านตอบเสียงเบา “ข้าขอร้องแล้วจะมีประโยชน์หรือ”
ตอนนั้นแม้แต่อาจารย์อารองยังอดขอร้องแทนไม่ได้ แต่อาจารย์ก็ไม่สนใจไม่ใช่หรือ

ชู้ฮู่ฮู่ฟังศิษย์แล้ว สีหน้าราบเรียบ *ไม่รู้ว่าคิดอะไรอยู่*

หฺร่านหฺร่านไม่อาจทำเป็นแกล้งเชื่อได้อีกต่อไป จึงตอบตามตรง “ตอนที่ท่านสั่งให้เราคัดคาถาสงบจิตทุกวัน ก็ได้บอกแล้วว่านี่เป็นพื้นฐานการบำเพ็ญเพียร ทำให้คนมีสติและเที่ยงตรง การคัดคาถาทุกวัน นอกจากขจัดกลิ่นอายชั่วร้ายได้ ยังสามารถต้านทานอาคมล่อลวงจิตของพวกนอกรีตได้ด้วย แต่ศิษย์พี่รองแค่ทำอย่างขอไปทีในช่วงแรกๆ ต่อมาก็สามวันจับปลาสองวันตากแห¹ พอเดินทางมาถึงเขาฉาหฺมิง เขาก็ไม่คัดคาถาอีกเลย หากเขาตั้งมั่นในการทำการบ้านและไม่ใช้เล่ห์กลเพื่อหลบเลี่ยง ต่อให้ถูกสำนักชื่อเหมินวางแผนร้ายเพราะความพลั้งเผลอชั่วครั้งชั่วยาม ก็ไม่ถึงขั้นถูกอาคมลวงจิตปลุกปั่นจิตใจให้หลงใหลมัวเมาจนทำความผิดพลาดเช่นนี้ ดังนั้น

¹ หมายถึง การกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยขาดความต่อเนื่อง ทำๆหยุดๆ

แม้เขาจะมีใต้อยากกระทำความผิด แต่ยามปกติก็ได้ฝังรากของการกระทำ ความผิดไว้แล้ว หากอาจารย์ไม่ต้องการสอนเขาก็กมีเหตุผล เหตุใดข้า ต้องทำให้อาจารย์ลำบากใจด้วยเล่า”

นางเอ๋ยจกก็เงยหน้ามองซุ้อี่สู่ย กลับพบว่าสายตาที่ซุ้อี่สู่ยมองนาง ดูค่อนข้างซับซ้อน

“ข้ายังคิดว่าเจ้าเป็นศิษย์ร่วมสำนักกับเขามาหนึ่งปี จะต้องทนใจแข็ง ไม่ได้แน่... ในอดีตเจ้าเป็นคนใจอ่อนยิ่งนัก...”

แม้หรรณหรรณจะไม่รู้ว่าเหตุใดซุ้อี่สู่ยจึงบอกว่าในอดีตนางเป็นคนใจอ่อน แต่ความผิดของศิษย์พี่รองมีสาเหตุมาจากเขาทำตัวเองจริง ๆ “ความผิดเล็กน้อยหากไม่หลงโทษย่อมกลายเป็นภัยใหญ่หลวง มรรคาแห่งการบำเพ็ญเพียร เดิมก็ทำให้คนมีความสามารถเหนือคนทั่วไปอยู่แล้ว หากอบรมคนชั่วออกมา มิเท่ากับเป็นภัยไปพันปีหรือ หากศิษย์พี่รองยังไม่เข้าใจเหตุผลที่ตนมาฝึกบำเพ็ญ ลงจากเขาไปเสียก็ดี สิ่งที่เขาชอบไม่พ้นเรื่องการได้ยืนอยู่บนที่สูง ได้รับความเคารพเลื่อมใสจากผู้คน เช่นนี้ มิสู้ลงจากเขาไปสอบเป็นขุนนางยังจะไวกเสียกว่า...แต่ว่า...”

คำว่า“แต่ว่า” ลากเสียงยาวเล็กน้อย หรรณหรรณเอ๋ยเสียงเบา “แน่นอนว่าศิษย์พี่รองมีความผิด แต่อาจารย์ก็มีส่วนที่ทำให้ไม่ถูกเช่นกัน...”

ซุ้อี่สู่ยถามเสียงเรียบ “ไม่ถูกที่ใด”

“ศิษย์อย่างพวกเราล้วนเป็นหนุ่มสาวที่ความคิดจิตใจยังไม่มั่นคง... เดิมทีดีชั่วก็ขึ้นอยู่กับการคิดชั่วแล่น ทั้งที่อาจารย์รู้ดีว่าพริวิตญาณนั้น สร้างหายนะได้ไม่น้อย แต่กลับไม่เคยตรวจสอบกวดขันการบ้านของพวกเราที่เป็นศิษย์เลย หากท่านเข้มงวดกว่านี้สักหน่อย ศิษย์พี่รองคงไม่ถึงขั้นก่อเรื่องเช่นนี้...”

ซุ้อี่สู่ยรับฟังด้วยสีหน้าเรียบเฉย จู่ ๆ ก็เอ่ยว่า “จะนั้นก็หมายความว่า อาจารย์อย่างข้าทำไม่ถูกสินะ?”

หรรณหรรณนึกเสียใจภายหลังที่ตนปากมาก รีบเอ่ยว่า “ศิษย์มิกกล้า ไม่ว่าอาจารย์กระทำความผิดย่อมมีเหตุผลของตนเองเสมอ”

ซุ้อี่สู่ยยังคงเอ่ยด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ “ข้าก็เป็นมนุษย์เช่นกัน เหตุใด จะทำผิดไม่ได้เล่า หากวันใดเจ้าพบว่าข้าเป็นคนต่ำช้าเลวทราม เจ้าจะทำอย่างไร”

ทรานหฺร่านรู้ลึกรู้ลึว่าอาจารย์ที่ซอบทศอบคิษย์ จู ๆ ก็ล่องใจนางอีกแล้ว ทำเอาตั้งตัวไม่ทันจริง ๆ คำถามล่องใจนี้ตอบยากยิ่งนัก

หากช่วยใจ้วทำชั่วต้องไม่ผ่านการทดสอบแน่นอน แต่หากบอกว่า ตนจะผดุงคุณธรรมโดยไม่เห็นแก่สายสัมพันธ์ส่วนตัว ล้างอาจารย์พิสุจน์มรรคา ก็เกรงว่าจะต้องเดินตามรอยคิษย์พี่รอง

ทรานหฺร่านจิกนิ้วเท้ากับพื้นรองเท้าที่ปักอักษร “ผ่านทุกการสอบ” ซึ่งเหลืออยู่เพียงข้างเดียวแน่น ก่อนตอบอย่างจริงจัง “อาจารย์ ท่านเป็นคนหยิ่งทะนงสูงส่งเช่นนี้ จะกระทำเรื่องชั่วช้าได้อย่างไร หากมีวันนั้นจริง แสดงว่าท่านต้องมีเหตุจำเป็นที่เลี่ยงไม่ได้แน่นอน คิษย์ไร้ความสามารถ ยินดีอยู่เคียงข้างอาจารย์ รับการลงโทษจากฟ้าดิน ร่วมเป็นร่วมตาย ร่วมทุกข์ร่วมสุขกับอาจารย์!”

บางทีอาจเพราะพื้นรองเท้าศักดิ์สิทธิ์ พออาจารย์ได้ยินคำตอบตบตูดมั่วเช่นนี้แล้ว ใบหน้าเย็นชากลับเผยแววมขขึ้น...ที่ผาดเฟื่อน ราวกับคำตอบของนางไปกระตุ้นความทรงจำอันไม่พึงประสงค์ของเขาขึ้นมา

ขณะที่ทรานหฺร่านรู้ลึกลึก ๆ ต่อม ๆ ก็ได้ยินอาจารย์เอ่ยว่า “จำไว้ต่อไปห้ามอยู่ห่างจากข้าแม่แต่ครั้งก้าว!”

ทรานหฺร่านเหลือบตาขึ้น รู้ลึกรู้ลึว่ากฎสำนักขื่อนี้ออกจะประหลาดนางพยายามโต้แย้ง “...อาจารย์ กฎสำนักของท่านออกจะหละหลวมไปสักหน่อย ต่อให้เป็นสามภรรยาที่แต่งงานกัน ก็ยังไม่มีคูใดที่ตัวติดกันตลอดทั้งวัน ครั้งก้าวนี้จะให้มันบออย่างไร เวลาเข้านอนหรืออาบน้ำ ล้วนไม่สามารถอยู่ด้วยกันได้!”

ซู้ลึลึมองท่าทีทะเล้นของคิษย์คนเล็ก ทันใดนั้นดวงตาก็เป็นประกายก้มหน้าเข้าไปใกล้นางพลางเอ่ย “หากเจ้าทำไม่ได้ ข้าจะช่วยให้เจ้าทำได้เอง...”

ทรานหฺร่านไม่ทันตั้งตัวก็ถูกกลิ่นอายของอาจารย์ที่ประชิดเข้ามาโอบล้อม ปลายจมูกชนกับปลายจมูก ได้แต่จ้องตาเขาอย่างใจลอย

ดวงตาของเขาลึกล้ำ เบี่ยมไปด้วยอารมณ์ความรู้สึกซึ่งที่ทรานหฺร่านไม่อาจเข้าใจ

เวลานี้เอง อวี๋ถิงก็ถือเฟือกตามแขนที่ทำขึ้นเป็นพิเศษเดินเข้ามาพอดี แขนของทรานหฺร่านไม่อาจขยับส่งเดช อาจารย์อาเจิงจึงทำเฟือกตามแขน

ขนาดเล็ก น้ำหนักเบา ที่สามารถยึดแขนของนางไว้ได้อย่างเหมาะสมให้
ป้องกันไม่ให้แผลฉีก

คิดไม่ถึงว่าพอเลิกผ่านประตูเข้ามาก็เห็นฉากคลุมเครือเช่นนี้เข้า *ใบหน้า
ของยายหนูเซียวแทบจะติดกับหน้านายท่านอยู่แล้ว...*

*หากข้าเข้ามาช้ากว่านี้ก้าวหนึ่ง...อวี๋ถงสะดุ้งตกใจ ไม่กล้าคิดต่อจากนั้น
ทั้งสถานการณ์เช่นนี้เมื่อยี่สิบปีก่อนก็เห็นจนเป็นปกติ*

มุซิงเกอจอมเสเพลมักดักนายท่านในวัยเยาว์ที่สี่หน้าแข็งที่ตรงทางเดิน
ยาวของศาลาริมน้ำ ตอนเขาเข้ามา มูนี่มือข้างหนึ่งยันผนังข้างใบหน้าเขา
พลางพูดจาหยอกเย้าเขาด้วยถ้อยคำคลุมเครือ...ท่าทางราวกับคุณชายเจ้าชู้
ที่ชอบพูดจาแหะโลมหญิงสาวชาวบ้านในตลาดอย่างไรอย่างนั้น!

ทุกครั้งจะเห็นนายท่านกำหมัดแน่นแล้วคลายออกกลับไปมา อวี๋ถง
เห็นแล้วขุ่นเคืองยิ่งนัก รู้สึกว่ามุซิงเกอรังแกนายท่านของตนเกินไปแล้ว!

ทว่าบัดนี้สถานการณ์กลับกัน...

เห็นทรานหฺร่าณกำกระโปรงแน่นด้วยความประหม่า...*อีม นายท่าน
ออกจะเข้มงวดกับศิษย์เกินไป! ต่อให้สั่งสอนศิษย์ก็ไม่จำเป็นต้องเข้าไปชิด
ขนาดนั้น ดูสิ ทำยายหนูตกใจแฉ่แล้ว*

ด้วยความคิดว่าทุกสิ่งที้นายท่านทำล้วนถูกต้อง อวี๋ถงจึงแก้ไขภาพฉาก
ที่สื่อความนัยลึกซึ้งตรงหน้าอย่างเป็นธรรมชาติ รีบเอ่ยยิ้ม ๆ ว่า “นายท่าน
นางรู้ผิดแล้ว ตอนนี้อยู่ไปไหนก็ถูกขับออกจากสำนัก เกาซางกับชีวสีเอ๋ออร์
ก็ถูกโบย ส่วนทรานหฺร่าณ นางได้รับบาดเจ็บแล้ว แน่หนอนว่ายอมสำนึกได้
ใช่หรือไม่ทรานหฺร่าณ...”

ขณะพูด อวี๋ถงก็ขยิบตาให้ทรานหฺร่าณเป็นเชิงให้นางรีบยอมรับผิดชอบ
กับอาจารย์เสีย

ทรานหฺร่าณพยักหน้าอย่างทิ่มทื่อ ทบทวนตนเองเล็กน้อย *เมื่อครู
ข้าเถียงอาจารย์จริง ๆ*

นางสะบัดศีรษะ สลัดภาพความซิดใจไล่เมื่อครูทิ้งไป เวลานี้สิ่งที่
ทรานหฺร่าณกังวลใจยิ่งกว่าก็คือ เว่ยจิวใช้อุบายตำซ้ำเช่นนี้ ทำให้ตนยากจะ
ป้องกันจริง ๆ ทั้งเขายังนัดพบมุซิงเกอที่เขาหฺวาหยางในอีกสามวันให้หลัง
ไม่รู้จะใช้อุบายอะไรกับท่านเซียนมู้อีก

แต่หลังจากทรานหฺร่านเล่าเรื่องนี้ให้อาจารย์ฟัง เขากลับเอ่ยอย่างไม่เห็นด้วย “เรื่องของท่านเขียนมั่ว คนนอกอย่างพวกเราจะไปวุ่นวายทำไมจริงสิ เจ้าลงจากเขาโดยพลการยังไม่ได้รับโทษ ในเมื่อได้รับบาดเจ็บ เช่นนั้นก็ยกเว้นโทษไป! ไป! คัดคาถาเหาะเหินลี้ร้อยจบ!”

ทรานหฺร่านหน้ามอยเล็กน้อย นำโมโหสมุนของสำนักชื้อเหมินนักเหตุใดจึงยิ่งถูกแซวซ้ำซ้ำ หากเป็นแขนขวาคงได้รับละเว้นโทษไปแล้ว

ไม่รู้เพราะเหตุใด วันที่สามหลังจากไปไปซานคูกเขาอยู่ที่เชิงเขาต๋วงโงงงงงูๆ ชู้อี่สูยก็เอ่ยปากให้อวีเจินพาตัวเขากลับมา

ชู้อี่สูยเอ่ยกับไปไปซาน “หากเจ้าต้องการกลับเข้าสำนักอีกยอมได้ แต่ต้องอยู่ข้างกายอาจารย์อาเจิง เรียนรู้การใช้เท้าต่างมือจากอาจารย์อาเจิงให้ได้เสียก่อน”

ต้องผ่านความยากลำบาก จึงจะถ่องแท้หลักการเป็นคนที่แท้จริง หากวันใดไปไปซานสามารถใช้สองเท้าของตนประกอบสิ่งตบอเวลาได้สำเร็จ ย่อมแสดงให้เห็นถึงความมุ่งมั่นอุตสาหะ เช่นนั้นชู้อี่สูยก็จะถอนคำพูดก่อนหน้านี้ รับเขากลับเข้าสำนักชื้อเหมินอีกครั้ง

ไปไปซานฟังแล้วดีใจยิ่งนัก รับปากอาจารย์ทันที “ไม่ว่าศิษย์จะต้องผ่านบททดสอบยากเย็นเพียงใด ศิษย์ก็จะพยายามอย่างเต็มที่ขอรับ”

ทรานหฺร่านฟังแล้วจึงเสียบเคียงถามอาจารย์หลังจากนั้น “ที่อาจารย์เปลี่ยนความคิด เป็นเพราะคำพูดล่วงเกินที่ข้าพูดกับอาจารย์วันนั้นหรือ”

แต่ชู้อี่สูยกลับตอบอย่างใจเย็นขณะปรับสายพิณ “รับศิษย์ขบถเข้ามา จึงจะเข้าใจความลำบากของคนเป็นอาจารย์ ก่อนหน้านี้ข้าไม่ได้ตั้งใจอบรมสั่งสอนพวกเจ้า ย่อมสมควรลงโทษตนเอง หาความลำบากให้ตัวเอง”

ทรานหฺร่านไม่ค่อยแน่ใจว่า “ศิษย์ขบถ” ที่เขาว่าหมายถึงศิษย์พี่รองหรือหมายถึงนางที่ไม่รู้ฟ้าสูงแผ่นดินต่ำกันแน่ แต่อาจารย์ยอมให้อภัยศิษย์พี่รอง มอบโอกาสให้เขาอีกครั้ง ก็ยอมเป็นเรื่องนายินดี

อีกอย่าง พวกชีวี่เอ๋อร์เองก็รู้สึกหวาดกลัวเช่นกัน เรื่องของศิษย์พี่รองเป็นการลั่นระฆังเตือนสติศิษย์เกียจคร้านทั้งหลาย แม้มยามอาจารย์สอนสั่งพวกเขาจะดูเหมือนปล่อยแพะกลับสู่ภูเขา แต่หากกระทำความผิดจริง ยาม

ลงโทษกลับไปไม่ปรานีแม้แต่หน่อย

ด้วยเหตุนี้แม่ทิวทัศน์ของเขาอาจหึงจะยังคงดงาม บ่อน้ำร้อนก็อุ่นสบายน่าแช่ตัว ตำบลที่อยู่เชิงเขายิ่งคึกคักเจริญรุ่งเรือง แต่เกาะขางกับชีวส์เออร์กลับไม่กล้าเกียจคร้านอีก ทุกวันตื่นแต่เช้าขึ้นมาฝึกสมาธิสร้างฐาน ท่องเคล็ดวิชาอาคมต่างๆ

ทรานหรรษาได้รับบาดเจ็บ แม้จะเป็นเหตุผลที่ดีในการแอบอยู่ แต่นางก็ไม่กล้าใช้มัน นอกเหนือจากเวลาที่ต้องคัดคาถาตามบทลงโทษที่ได้รับ นางจะหอบตำราที่อาจารย์อาขินมาและตั้งใจศึกษาค้นคว้า

ส่วนศิษย์พี่รองก็ตั้งใจตัดเล็บนิ้วเท้า หลังจากใช้น้ำส้มสายชูขาวแช่เท้าแล้ว ก็เริ่มฝึกใช้เท้าต่างมืองับอาจารย์อาเจิง ทุกวันยามกินข้าวล้วนต้องใช้เท้าหนีบช้อนกิน

แต่เนื่องจากตอนนี้เขายังไม่อาจนั่งสมาธิสร้างฐานกับทุกคนได้ จึงย้ายไปพักที่เรือนคนงานบ่อน้ำร้อนของอาจารย์อาเจิง

ยามปกติเขายังต้องทำงานใช้แรงในบ่อน้ำร้อนเพื่อเป็นค่าอาหารด้วย เพื่อติดตามแขนที่อาจารย์อาเจิงทำให้ทรานหรรษาใช้งานได้ดียิ่งนัก ยามว่างจากการอ่านตำรา ทรานหรรษาจะไปเก็บดอกไม้ที่สวน จัดใส่แจกันแล้วนำไปวางไว้บนโต๊ะในห้องทำงานของอาจารย์อา

วันนี้นางมาเดินเล่นในสวนดอกไม้อีกครั้ง เห็นริมสระน้ำมีดอกพุดซ้อนกอใหญ่กำลังบานสะพรั่ง นางจึงตัดสินใจว่าวันนี้จะนั่งสมาธิที่นี่

คิดแล้วจึงไปนำเบาะรองนั่งมา นั่งริมสระพลงดูปลาแหวกว่าย จากนั้นค่อยๆ เข้าสู่สมาธิ

สระน้ำนี้อยู่ใกล้กับห้องทำงานของอาจารย์อาเจิงมาก นางเร้นกายอยู่ในดงดอกไม้ พอเข้าสู่สมาธิแล้ว ก็ได้ยินเสียงอาจารย์อาเจิงใช้ตะไบเล็ก ๆ ตะไบชิ้นงานต่างๆ

เมื่อวานนางได้ยินอาจารย์อาบอกว่าเขาจะทำเกราะอ่อนที่เบาสบายสวมใส่สบายให้นาง...เกราะที่หอกดาบฟันแทงไม่เข้า ชุดเกราะชนิดนี้ว่ากันว่าทำจากหวายที่เหนียวทนทานมากชนิดหนึ่งจากแดนใต้ นำมาถักทอกับโลหะเงินเนื้ออ่อนที่ถูกดึงเป็นเส้นบางๆ ต้องใช้เวลาและลงแรงอย่างยิ่งยวด

ตอนนั้นหรรณหรรณมองดูครูหนึ่งก็เอ่ยกับอาจารย์อาเจิง “ท่านไม่ต้องยุ่งยากเช่นนี้ ถึงอย่างไรภายนอกก็ทำตามติดข้างกายอาจารย์ ไม่กล้าลงจากเขา สุ่มสี่สุ่มห้าอีกแล้ว ไม่มีทางประจบอันตรายใด ๆ แน่”

แต่อาจารย์อาเจิงไม่ยอม ยืนกรานจะทำให้ได้

เวลานี้เอง นางได้ยินเสียงฝีเท้าคุ้นเคย น่าจะเป็นอาจารย์ซู่ฮู่สือ

อาจารย์อาเจิง “เรื่องที่ข้าพูดกับเจ้าก่อนหน้านี้ เจ้าใคร่ครวญแล้วหรือยัง ทิ้งนางไว้กับข้าเป็นทางเลือกที่ดีที่สุด หากติดตามเจ้า ไม่ช้าก็เร็วประวัติศาสตร์ย่อมต้องซ้ำรอย...”

เขายังพูดไม่จบ ซู่ฮู่สือก็ตัดบทอย่างเย็นชา “ไม่จำเป็น นางต้องอยู่ข้างกายข้า”

หลังจากนั้นก็ได้ยินเสียงอาจารย์อาเจิงถอนหายใจยาว “สำหรับนางทุกอย่างล้วนเป็นอดีตไปหมดแล้ว นางปล่อยวางเรื่องทั้งหมดแล้ว เหตุใดเจ้าจึงยังวางไม่ลงอีกเล่า ในเมื่อสัญญาแล้วว่าจะให้นางเป็นคนธรรมดา เหตุใดจึงไม่ยินยอมให้ถึงที่สุด มอบชีวิตที่สุขสงบให้แก่นาง”

หลังจากคำพูดนี้ก็เกิดความเจ็บปวดใหญ่ ก่อนจะได้ยินเสียงทุ้มต่ำเอ่ยเนิบช้า “ข้ายังไม่เคยหยิบขึ้นมาด้วยซ้ำ จะให้วางลงได้อย่างไร”

กล่าวจบ อาจารย์ก็สาวเท้าจากไป

บทสนทนาที่ไม่มีหัวไม่มีท้าย หรรณหรรณฟังแล้วสับสนงงงวยเล็กน้อย เพียงแต่นางก็ไม่ได้ตั้งใจจะแอบฟัง แต่เป็นเพราะเข้าสมาธิ โสตรประสาทจึงหลับโวลเป็นพิเศษ จึงมักได้ยินถ้อยคำลับของคนอื่น

ครั้งนี้หรรณหรรณไม่ได้รับร้อนลุกขึ้น รองจนอาจารย์คล้อยหลังไปไกลแล้ว นางจึงลุกขึ้นจากพุ่มไม้ คิดไปตลอดทางจนกระทั่งกลับถึงเรือนว่าพวกเขาพูดถึงใครกันแน่

...บางทีอาจเป็นสหายเก่าของอาจารย์กับอาจารย์อา ข้าไม่รู้จักก็เป็นเรื่องปกติ แต่คนที่สามารถทำให้อาจารย์หยิบไม่ขึ้น วางไม่ลงได้เป็นใครกันนะ แต่อาจารย์ยืนกรานหนักแน่นว่าจะเก็บนางไว้ข้างกาย...

หรรณหรรณเท้าคางครุ่นคิด แต่ก็คิดไม่ออก

เห็นทีหากมีโอกาสจะต้องลองถามอาจารย์อารองดูว่า อาจารย์ฝึกบำเพ็ญมานานเช่นนี้ เคยมีความคิดที่จะหาคู่บำเพ็ญเขียนและครองคู่กัน

หรือไม่

ทันใดนั้นความคิดหนึ่งก็แล่นเข้ามาในใจ เป็นไปได้หรือไม่ว่าคนที่พวกเขาพูดถึงคือ...อาจารย์อรอง!

อวิธเป็นสตรีเพียงคนเดียวที่อยู่ข้างกายอาจารย์มานาน นางเติบโตมากับอาจารย์ตั้งแต่เด็ก นับว่าเป็นหมยเขี้ยวม้าไม่ไฟ² เป็นเพื่อนเล่นวัยเยาว์ที่บริสุทธิ์ใจต่อกัน

ทรานหร่านกระจ่างทันใด พอนึกถึงว่ายามปกติอาจารย์กับอวิธก็มีได้พูดคุยกันมากนัก พวกเขาช่างเก็บงำความรักไว้ลึกมากทีเดียว!

เห็นที่ต่อจากนี้นางต้องเตือนศิษย์พี่หญิงสามให้ระวังคำพูดยามอยู่ต่อหน้าอาจารย์อรองเสียแล้ว เพราะในอนาคตมีความเป็นไปได้ที่อาจารย์อรองจะกลายเป็นอาจารย์หญิงของพวกเขา!

แต่หากเป็นเช่นนั้นจริง มิเท่ากับความมุ่เขียนชื่อหลงรักมาสองชาติโดยสุญเปล่า ไม่อาจได้ไบบินเคียงคู่กับบุรุษที่พึงใจหรือ

หลังจากพักพิงอยู่บนเขาจามิงระยะหนึ่ง คนที่ได้รับบาดเจ็บจากความเย็นกักร้อน ร่างกายก็ฟื้นฟูกลับมา อีกไม่กี่วันก็สามารถเดินทางกลับเขาชีซาน ส่วนเว่ยจิวหลังจากสุญเสียพลังไปก็ดูเหมือนจะสงบไปพักหนึ่ง ไม่ได้รีบย้อนกลับมาคิดบัญชีกับซุ้อสู่ย

แต่ระยะนี้อากาศแปรปรวน เกิดฝนฟ้าคะนองบ่อยครั้ง อีกทั้งส่วนใหญ่ยังกระจุกตัวอยู่บนเขาเลื่องชื่อที่ผู้บำเพ็ญเพียรมารวมตัวกัน

ดูท่าคงใกล้ถึงวาระที่ผู้ทรงฤทธิ์หลายคนจะเหินทิวแล้ว เรื่องฝ่าฝืนมรรคาสวรรค์และการเวียนว่ายตายเกิดเช่นนี้ย่อมก่อให้เกิดอสวีสวรรค์

ผลโสมจากต้นกำเนิดใหม่ย่อมเป็นประโยชน์ในเวลานี้ แต่น่าเสียดายที่มุ่ซิงเกอคิดหาวิธีรับมือไว้แต่แรก

หลังจากอด่านวังเซียง นางอ้างว่าจะหลอมโอสถถวายฝ่าบาท และเก็บตัวหลบอยู่ในวังหลวงของตำฉี

---

² หมายถึง ชายหญิงที่เป็นเพื่อนเล่นและเติบโตด้วยกันมาตั้งแต่เด็ก ๆ ส่วนมากภายหลังความสัมพันธ์มักพัฒนาไปเป็นคู่รัก

ปลุมนกษัตริย์ผู้บุกเบิกตำจิเคยเป็นผู้ทรงฤทธิ์ที่หันหลังกลับกลางทาง ไม่ประสบความสำเร็จในหนทางแห่งการเป็นเซียน แต่ราบรื่นตลอดทาง บนหนทางแห่งการเป็นเจ้าของดิน ในอดีตเมื่อครั้งที่ก่อสร้างวังหลวงแห่งนี้ เขาได้เชิญผู้วิเศษมาให้คำชี้แนะ วางผังตามค่ายกลปากว้าของผู้ชี ใต้พื้นดิน ของหมู่ตำนานทั้งหลายในวังวังศิลาตูดซบวิญญานไว้นับไม่ถ้วน

ดังนั้นผู้วิเศษที่เข้ามาในวังหลวงแห่งนี้ ไม่ว่าจะเก่งกาจเพียงใด พลัง วิญญานก็ต้องถูกรบกวน ไม่มีทางเป็นภัยคุกคามต่อเชื้อพระวงศ์แห่งตำจิได้ มูซิงเกอมาหลอบอยู่ที่นี้ แม้ไม่อาจใช้พลังวิญญานจากการบำเพ็ญเพียร แต่ก็ไม่ต้องกลัวว่าจะมีคนมาจับนางไปรับเคราะห์แทน

ปล่อยให้บนยอดเขาต่าง ๆ เกิดฟ้าแลบฟ้าร้องไป ส่วนนางก็หลบซ่อน อยู่ในวัง รับการต้อนรับขับสู้เป็นอย่างดีจากฝ่าบาท

อีกทั้งแม่นางจะได้เตาหลอมโอสถใบใหม่มาแล้ว แต่ก็อาศัยข้ออ้างว่า ฤกออาสมาทวาริของเว่ยจิวทำร้าย ทำให้พลังวิญญานได้รับความเสียหาย ไม่อาจ เปิดเตาได้ จึงปกปิดช่องโหว่ของตนเองได้อย่างราบรื่น

ซูอวีโปรดปรานมูซิงเกอยิ่งนัก เพื่ออำนวยความสะดวกต่อการพักอาศัย ของนาง เขาจึงยกตำหนักประจิมให้นาง ทั้งยังมีประตู่วังสำหรับให้นางเข้าออก โดยเฉพาะ ไม่เพียงจัดนางกำนัลมาคอยปรนนิบัติรับใช้ ยังมีแพพรพรรณ อาหารหยก³ ตลอดจนเครื่องประดับล้ำค่ามากมาย แม้แต่สนมนางในซึ่งเป็น ที่โปรดปรานที่สุดในวังก็ยังไม่ได้รับการปฏิบัติหัดเทียมมูซิงเกอ

การปฏิบัติที่เสมอด้วยราชครูเช่นนี้ช่างชวนให้ผู้คนอิจฉานัก

วันนี้มีเทียบส่งมาจากนอกวัง แจ้งว่าเวินหงชานแห่งสำนักคงซานมาขอเยี่ยม คารวะเทพีสงคราม

ได้ยินว่าเวินหงชานต้องการเข้าพบนาง มูซิงเกอก็เลิกคิ้วอย่างไม่นำพา เวินเซียนกุ⁴ ผู้นี้คงไม่แคล้วมาพูดเรื่องทำคุณโทษกับนาง เสียสละพลังวัตร ช่วยรับอสึสวรค์แทนเวินซือไท่แห่งสำนักคงซานสินะ

³ หมายถึง ความบริสุทธิ์สขสบายทั้งการกินการอยู่

⁴ “เซียนกุ” เป็นคำเรียกเซียนสตรี หรือผู้บำเพ็ญพรตหญิงในเชิงยกย่อง

เดิมนางไม่ต้องการพบ แต่พอคิดว่าตนสามารถหลอกถามสถานการณ์ล่าสุดของสำนักคงซานจากอีกฝ่ายได้ มูซิงเกอจึงสั่งให้คนพาเวินหงซ่านเข้ามา

เวินหงซ่านแห่งคงซานผู้เคยงดงามดุจบุปผาจันทร์หา เคยเจิดจรัสเปี่ยมราตรี ในอดีตเป็นเพราะนางช่วยขอโอสถวิเศษมาให้มารดาของซู้อี้สู่ย นับตั้งแต่นั้นจึงกลายเป็นผู้มีพระคุณที่ช่วยชีวิตมารดาสกุลซู สมัยที่ซู้อี้สู่ยยังอยู่สำนักจิวหวา ทั้งสองเกือบได้สมรสกันเป็นคู่บำเพ็ญภายใต้การจัดแจงของมารดาสกุลซู

เพียงแต่ภายหลังมูซิงเกอใช้อุบาย ทำให้ซู้อี้สู่ยทำพันธะวิญญูณหลังจากที่เขาเดิมพันกับนางแล้วพ่ายแพ้ เขาก็ออกจากสำนักจิวหวา ถูกบีบให้เข้าเป็นศิษย์สำนักซีซาน การแต่งงานระหว่างทั้งคู่จึงถูกยกเลิก

ต่อมาเพราะความหึงหวง มูซิงเกอได้กรีดไบหน้าของเวินหงซ่านจนเสียโฉม เวินหงซ่านยังร้องให้ไปฟ้องซู้อี้สู่ย ทำให้ซู้อี้สู่ยโกรธจัด ตำหนิ มูซิงเกออย่างรุนแรงว่าโหดเหี้ยมไร้เหตุผล สองคนถึงขั้นประมือกัน สุดท้ายซู้อี้สู่ยก็ออกจากสำนักซีซานด้วยเหตุนี้

น่าเสียดายนัก แม่นางเวินที่เคยทำให้ซู้อี้สู่ยหลงใหลหัวปักหัวปำยามนี้มีรอยแผลเป็นน่าเกลียดน่ากลัวบนไบหน้าเสียแล้ว ไบหน้าที่เคยอ่อนเยาว์บัดนี้เต็มไปด้วยริ้วรอยแห่งกาลเวลา มูซิงเกออยากเห็นสภาพร่วงโรยน่าสมเพชของเวินหงซ่านใกล้ๆ เหลือเกิน

เมื่อมูซิงเกอในชุดแพรพรรณปักดิ้นทองปรากฏตัวตรงหน้าเวินหงซ่าน ความหม่นหมองของเวินหงซ่านก็ยิ่งถูกขบแน่นจนเด่นชัดดังคาด

มูซิงเกอพึงพอใจกับความรู้สึกที่ได้มองลงมาจากจุดที่เหนือกว่าเช่นนี้ ยิ่งนัก ยิ้มน้อยๆ พลาถถาม “ไม่ทราบว่ามีนางเวินมาที่นี่ มีธุระใดหรือ”

เวินหงซ่านเอ่ยเสียงเย็นชา “มีเรื่องส่วนตัวบางอย่างจะคุยกับเจ้าโปรดยให้ทุกคนออกไปก่อน เพื่อไม่ให้รู้ถึงหูผู้อื่น”

มูซิงเกอคิดว่าอีกฝ่ายกำลังเล่นลูกไม้ มุมปากกระตุกเป็นรอยยิ้ม ก่อนจะลุกขึ้นหมายจะเดินจากไป

นางแค่อยากเห็นสภาพเนจอนาถของสตรีที่ซู้อี้สู่ยเคยหลงใหลเท่านั้น ไม่ได้สนใจสักนิดว่าอีกฝ่ายต้องการพูดเรื่องอะไร

แต่ขณะที่นางเดินสวนไป เวินหงซ่านกลับถามเสียงต่ำ “เจ้า...เป็นใคร

กันแน่!”

คำพูดนี้ทำให้มูซิงเกอชะงัก รุ่มาหน้าตาขยายกว้างขึ้นเล็กน้อย แต่นางกลับไล่ซ้ำรับใช้ทุกคนออกไปอย่างสงบนิ่ง รอจนเหลือพวกนางสองคนตามลำพัง จึงยิ้มถามว่า “แม่นางเวิน คำถามนี้ของเจ้าประหลาดนักอะไรคือข้าเป็นใคร ข้าก็ยอมเป็นมูซิงเกออยู่แล้ว”

เวินหงซ่านจ้องเข้าไปในดวงตานาง แค้นหัวเราะหยัน “ตอนอยู่บนเขาเจ็ยซาน เจ้าเอ่ยขออภัยต่อข้า ที่ในอดีตเคยกริดไ博大หน้าข้าเพราะขาดสติ” มูซิงเกอยิ้มมองนาง ถามหยั่งเชิง “เจ้าไม่ยอมอภัยให้ข้า จึงคิดจะมาหาเรื่องข้าอย่างนั้นหรือ”

เวินหงซ่านหัวเราะ เนื่องจากขยับกล้ามเนื้อใบหน้ามากเกินไป รอยแผลเป็นบนแก้มจึงยิ่งบิดเบี้ยวน่ากลัว ไม่ง่ายเลยกว่านางจะหยุดหัวเราะได้ ก่อนจะเอ่ยเสียงเย็นซาอีกครั้ง “คนอื่นต่างคิดว่าบาดแผลบนใบหน้าข้าเป็นฝีมือมูซิงเกอ แต่มีเพียงนางกับข้าเท่านั้นที่รู้ว่าเรื่องจริงมิได้เป็นเช่นนั้น ตอนนั้นข้าวางแผนจะทำให้ซู้อิสู่เข้าใจนางผิด จึงจงใจยื่นหน้าเข้าไปหากระบี่นางเพื่อทำร้ายตัวเอง เพียงแต่ข้าหาฐู้ไม่ว่ากระบี่เล่มนั้นของมูซิงเกอเพ็งสังหารรุงพิษมา พิษในเลือดของมันยังไม่ได้ขจัดออกไป จึงทำให้บาดแผลเล็กๆ เน้าเปื่อยจนดูไม่ได้ และทิ้งรอยแผลเป็นนี้ไว้ และเพราะการจงใจใส่ร้ายของข้าในอดีต นับแต่นั้นมามูซิงเกอก็ไม่มองหน้าข้าตรงๆ อีกเลย แต่เจ้ากลับมาขอโทษข้าเพราะเรื่องบาดแผลบนใบหน้าข้า?”

คำพูดของเวินหงซ่านทำให้สีหน้าของมูซิงเกอแข็งทื่อเล็กน้อย นางฝืนยิ้มเอ่ยว่า “ข้าไม่รู้เจ้ากำลังพูดเรื่องอะไร”

เวินหงซ่านมองนางด้วยสายตาเดียดฉันท์ “แค่เจ้าสวมใบหน้านี้ก็คิดว่าตนเองคือมูซิงเกอแล้วหรือ ซ่างไม่รู้เสียเลยว่าคุณที่รู้จักนาง มองปราดเดียวก็ดูออกแล้วว่าเจ้าคือตัวปลอม!”

คำพูดนี้ทำเอามูซิงเกอมีสีหน้าเคร่งเครียดขึ้นมาทันที พลันยื่นมือออกไปโจมตีเวินหงซ่าน

เวินหงซ่านเดินทางมาครั้งนี้ความจริงแล้วเพียงแค่หยั่งเชิงเท่านั้น ไม่คิดว่าพอทดสอบก็รู้ทันทีว่าอีกฝ่ายเป็นตัวปลอม

นางเป็นถึงบุตรบุญธรรมของเวินซือไท่แห่งสำนักคงซาน ฝีมือย่อม

ร้ายกาจ แม่มุซิงเกอจะโถมตีจุดัน นางก็รับมือได้สบาย ปากยังคงยิ้มขณะเอ่ย “เข้าไต่ยีนคนสำนักชื่อเหมินพูดกันมานานแล้วว่าตันไม้้นั้นติดผลสองผล เดิมยังเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง ไม่คิดว่าจะเป็นเรื่องจริง...”

มุซิงเกอไต่ยีนเช่นนี้หัวใจก็กระตุกวบ รีบชักมือกลับ “เจ้าว่าอะไรนะ เจ้ารู้ว่าตันไม้้นั้นติดผลสองผล? เช่นนั้นผลไม้ทิพย์อีกผลอยู่ที่ใด?”

เวินหงซ่านเบี่ยงตัวกระโดดหลบไปด้านข้าง เห็นปฏิกิริยาของตัวปลอม ผู้นี้แล้วก็อดเอ่ยอย่างสงสัยไม่ได้ “เหตุใดเจ้าจึงไม่รู้ว่ามีผลไม้ทิพย์อีกผล อยู่ที่ใด?”

เดิมนางคิดว่านี่เป็นแผนการเจ้าเล่ห์ของมุซิงเกออีกแล้ว หาตัวปลอม มาเป็นตัวแทนของตน ส่วนตัวเองหลบไปใช้ชีวิตสุขสำราญ ไม่คิดว่าตัวปลอม ผู้นี้กลับดูเหมือนจะไม่รู้เรื่องผลไม้ทิพย์อีกผล น่าสนุกแล้วสิ

ทดลองอ่าน

ตอนอยู่ บนเขาเจ็ดยี่ซาน เวินหงชานเริ่มนึกสงสัยตั้งแต่มีขิงเกอที่กำเนิดจากผลไม้ทิพย์ผู้นี้เอ่ยปากคำแรกก็ขอโทษนาง

ส่วนเรื่องที่ผลไม้ทิพย์มีสองผล วันนั้นสำนักกงซานของพวกนางจับตัวสมุนสำนักชื่อเหมินไต้คนหนึ่งและเค้นถามจากปากเขา

เนื่องจากก่อนหน้านี้เว่ยจิวเคยค้นหังหมู่บ้านเชิงเขาเพื่อหาตัวเด็กผู้หญิงคนหนึ่งที่เกิดในปีธาตุดองหยาง ภายหลังเวินหงชานเริ่มสืบถาม จึงจับต้นชนปลายเรื่องราวทั้งหมดได้

นางเดินทางมาครั้งนี้ก็เพื่อหยั่งเชิงตัวปลอม ถือโอกาสลองดูว่าจะล้วงเบาะแสของมู่ชิงเกอตัวจริงได้หรือไม่ ไม่คิดว่าตัวปลอมผู้นี้กลับไม่รู้เรื่อง... น่าสนุกจริง ๆ

ตอนนี้มู่ชิงเกอไม่ต้องรอให้พิษของอาฆาตวารีกำเรปก็รู้สึกว่เลือดในกายเย็นเฉียบ...เรื่องที่นางกังวลที่สุดยังคงเกิดขึ้นจนได้ มีคนรู้เรื่องที่ต้นกำเนิดใหม่มีสองผล

หมายความว่าผลไม้ที่เดิมควรจะตายไปตั้งแต่เล็ก ตอนนี้อาจยังมีชีวิตอยู่?

มือของมู่ชิงเกอสั่นเทา พลันรู้สึกว่วุ่นใจ

ตอนที่คิดว่า“นาง”ไม่อยู่แล้ว ในใจก็รู้สึกโศกเศร้าเล็กน้อย แต่พอคิดว่าตนเองยังมีชีวิตร่วมกับส่วนหนึ่งของ“นาง”ต่อไปได้ ในใจก็รู้สึกสงบ

ลงมาก

ท่าว่าเวลานี้พอได้ยินว่า “นาง” อาจยังมีชีวิตอยู่ ในใจพลันบังเกิดความหวาดหวั่นมากกว่าจะตื่นตื่นยินดี

ซู้สี่เย็นซากับข้ามาตลอด...หรือเขาเองก็รู้ความลับที่ต้นกำเนิดใหม่ติดผลสองผล?

พอคิดว่าเขารู้ดีแก่ใจ แต่กลับมองดูนางเล่นละครด้วยสายตาเย็นซาความรู้สึกทั้งอับอายทั้งขุนเคืองราวกับฝ่าลงมากกลางระหม่อม

มุซิงเกอสุดหายใจลึก ระวังอารมณ์ให้สงบลง “เจ้าตั้งใจมาที่นี่ คงมีใ้จะพูดเรื่องที่ข้าฟังไม่เข้าใจพวกนี้หรือกระมัง เจ้าบอกว่าต้นกำเนิดใหม่ยังมีอีกผล เช่นนั้นตอนนั้นมันอยู่ที่ใด?”

เวินหงซ่านมองตัวปลอมที่ยังคงดื้อแพ่งผู้นี้แล้วกลับไม่รู้สึกลงหงุดหงิดเพียงแค่นหัวเราะ “ให้ข้าลองเดาดูดีกว่าว่าเจ้าเป็นใคร ครั้งนั้นที่มุซิงเกอตกอยู่ในวงล้อมของสามสำนักใหญ่ เป็นเพราะนางร้อนใจจะช่วยเหลือมูหฺรานอู่ห้องสาวซึ่งกำลัง ‘คับขัน’ หากไม่ว่านี่เป็นแผนการที่ห้องสาวแท้ๆ ของตนเองร่วมมือกับคนนอกเตรียมไว้ให้นาง จุๆ มูหฺรานอู่ แม้จะเป็นห้องสาวของมุซิงเกอ แต่แก่นกระดูกเป็นเพียงคนธรรมดา ไม่อาจเอาดีด้านการบำเพ็ญเพียรได้เลยสักนิด ใครเห็นนางผ่านตาแล้วก็ลืม ไม่ชวนให้จดจำแม้แต่หน่อย แต่สิ่งมีชีวิตที่ดูไม่มีพิษสงเช่นนี้แหละ จิตใจชั่วร้ายละเอียดอ่อนนัก วางแผนปองร้ายพี่สาวแท้ๆ ของตนเองได้โดยไม่ลังเล”

“หุบปาก! หากยังกล้าพูดจาเหลวไหลอีก เจ้าไม่ได้ก้าวออกจากวังหลวงตำหนักนี้แน่!” มุซิงเกอแผดเสียงลั่น นัยน์ตาแดงก่ำด้วยริ้วเส้นเลือดเห็นชัดว่าอารมณ์เดือดพล่านจนส่งผลต่อพลังปราณ ไม่อาจรักษาท่าที่สงบสุขุมจอมปลอมไว้ได้อีก

ได้ยินคำข่มขู่ของนาง เวินหงซ่านกลับยิ้มเยาะอย่างไม่แยแส “ดูทำเจ้าจะเป็นมูหฺรานอู่จริง ๆ ลินะ...เจ้าช่างร้ายกาจนัก ตอนนั้นใครจะไปคิดว่าหญิงสาวที่ไม่มีอะไรโดดเด่นคนหนึ่งจะมีความสามารถล้ำเลิศเช่นนี้ ในเมื่อเป็นเช่นนี้ เราก็สามารถร่วมมือกันได้”

มุซิงเกอ หรือที่ถูกควรเรียกว่ามูหฺรานอู่หรือตาลง “ร่วมมือที่เจ้าว่าหมายถึงอะไร?”

เวินหงช่านเอ่ยอย่างเย็นชา “มูซิงเกอกับพวกเราสามสำนักใหญ่มีความ
เค้นใหญ่หลวง ไม่อาจอยู่ได้ฟ้าเดียวกัน จะปล่อยให้นางหนีรอดไป แล้ว
ค่อยๆ แข็งแกร่งอีกครั้งไม่ได้เด็ดขาด!”

มูหฺรานอู่มองตอบนางอย่างเย็นชาเช่นกัน หลังจากไคร่ครวญครุ่นหนึ่ง
ในที่สุดก็คลี่ยิ้มช้าๆ “เจ้าจะร่วมมือกับข้าเช่นไร ลองวามาลี”

เวินหงช่านกำหมัดแน่น เอ่ยเน้นทีละคำ “แน่นอนว่าต้องหาตัวนาง
ให้พบก่อน!”

มูหฺรานอู้ยิ้ม หลังจากคิดอย่างรวดเร็ว ในที่สุดจึงเอ่ย “ตกลง หวังว่า
ครั้งนี้เราจะร่วมมือกันได้ด้วยดี แต่ก่อนอื่นจำต้องรบกวนแม่นางเวินช่วยข้า
สักเรื่อง”

เอ๋ยจบ นางก็กระซิบบางอย่างข้างหูเวินหงช่าน เวินหงช่านยิ่งฟังดวงตา
ยิ่งเบิกกว้าง “เจ้ากล้าดีอย่างไร...”

มูหฺรานอู่ทาบนิ้วบนริมฝีปาก “แม่นางเวิน คิดทำการใหญ่ เจ้าต้อง
กล้าเสี่ยงทำสิ่งที่คนทั่วไปไม่ยอมรับ เจ้าไม่คิดหรือว่าเจ้าสำนักกงซานสมควร
เปลี่ยนคนได้แล้ว”

...

กล่าวถึงเซวียหฺรานหฺร่านที่ติดตามอาจารย์ไปทัศนจักร เมื่อกลับถึงเขาซีซาน
แล้ว สิ่งแรกที่ทำคือเตรียมสิ่งของที่ซื้อมาฝากบิดามารดา ลงจากเขาไปเยี่ยม
พวกเขา

แต่ภรรยาใหม่ของสำนักบอกว่า “ห้ามอยู่ห่างจากอาจารย์แม้แต่ครึ่งก้าว”
นางอยากลงเขา จึงต้องไปขออนุญาตจากอาจารย์ก่อน ดูว่าอาจารย์จะยอมให้
นางกลับไปเยี่ยมครอบครัวเป็นกรณีพิเศษหรือไม่

แม้ผู้บำเพ็ญเพียรต้องตัดขาดจากญาติแดง แต่ซู่ฮู้ส่ายเข้าใจศิษย์ที่ความรู้อัน
ครั้งๆ กลางๆ เป็นอย่างดี หลังจากฟังนางพูดจบก็พยักหน้า “ข้าจะไปกับเจ้า”

เซวียหฺรานหฺร่านได้ยินเช่นนั้นก็ดีใจ “เต้าฮวยที่ท่านแม่ข้าทำอร่อยมาก
กินกับแป้งทอดไส้ถั่วแดงยิ่งอร่อย! ข้าจะให้ท่านแม่ทำให้อาจารย์กิน!”

ทว่าตอนลงจากเขา ข้าวของที่นางหิ้วมีทั้งห่อเล็กห่อใหญ่ เนื่องจาก
ครั้งก่อนศิษย์พี่ใหญ่เกาซางเคยช่วยศิษย์น้องหญิงเล็กหิ้วของขึ้นเขามาจนถูก

อาจารย์ลงโทษ ครั้งนี้เขาจึงไม่กล้าแสดงน้ำใจส่งเดชอีก

ตั้งนั้นหรรณหรรณจึงได้แต่ต้องหัวของตัวเอง เดินลงจากเขาไปตามเส้นทาง
ลุ่ม ๆ ดอน ๆ

แต่เดินไปได้ไม่กี่ก้าว ซู้อู่ส่วยก็ยื่นมือไปเอาของที่นางหิ้วมาถือไว้เอง
“บาดแผลที่แขนเจ้ายังไม่หายดี ต้องหลีกเลี่ยงการใช้งาน”

พูดจบเขาก็ก้าวยาว ๆ เดินนำลี้ไปข้างหน้า

บุรุษผู้มีบุคลิกที่ตั้งเขยิบหลุดพ้นตุลลี ในมืออาจถือแล้บดกระบี๋ยาว
ถือตีหรือถือเขี้ยว¹ แต่ยามหอบหิ้วของฝากทองถิ่นทั้งห่อเล็กห่อใหญ่ ยังมี
ผ้าสีสนับดูฉาด ย่อมดูไม่เข้ากันอย่างเห็นได้ชัด

ท่าทางราวกับบุรุษเดินทางกลับบ้านเดิมพร้อมกับพาภรรยาที่เพิ่งแต่งงาน
หมาด ๆ มาเยี่ยมพ่อแม่เช่นนี้... ช่างทำลายภาพลักษณ์อันหล่อเหลาส่งงาม
ของอาจารย์จริง ๆ!

หรรณหรรณเดินตามอยู่ข้างหลัง ทั้งรู้สึกประทับใจและรู้สึกขอโทษ
ขอโทษ

อาจารย์! ท่านรักใคร่ศิษย์เช่นนี้ ศิษย์คงได้แต่พัดเสื่ออุ่นผ้าห่ม²
นอนน้ำแข็งจับปลาใน³ จึงจะสามารถทดแทนบุญคุณท่านได้...

ตั้งนั้นหรรณหรรณจึงกำหมัดแน่น ตั้งปณิธานในใจ แล้วเร่งฝีเท้าตาม
ให้ทันอาจารย์ ตลอดทางนางกระโดดโลดเต้น ทั้งยังร้องเพลงเบา ๆ

ซู้อู่ส่วยแม้ขาละยาว แต่เดินไม่เร็วนัก เขาค่อย ๆ เดินตามหลังหรรณหรรณ
ไปช้า ๆ มองน้ำค้างยามเช้าที่สะท้อนแสงอรุณพรายประกายอยู่ในป่า ขับนั้น

¹ ตีและเขี้ยวเป็นเครื่องดนตรีประเภทเป่าของจีน โดยตีคือขลุ่ยเป่าแนวขวาง ขณะที่
เขี้ยวคือขลุ่ยเป่าแนวตั้ง

² หมายถึง การแสดงความกตัญญูต่อบิดามารดา มีที่มาจากบุตรกตัญญูหวงเซียง
ในสมัยราชวงศ์ฮั่น หวงเซียงมีเพียงบิดา มารดาตายตั้งแต่เขายังเล็ก ในฤดูร้อนเขาจะเอาพัด
มาพัดเสื่อให้เย็นก่อนที่บิดาจะเข้านอน ส่วนฤดูหนาวจะสอดตัวเข้าไปใต้ผ้าห่มเพื่อให้ผ้าห่มอุ่นก่อน

³ มีที่มาจากเรื่องเล่าของหวังเสียงบุตรกตัญญูในสมัยราชวงศ์จิ้น มารดาบังเกิดเกล้าตายไป
ตั้งแต่ยังเล็ก จึงถูกเลี้ยงดูโดยแม่เลี้ยงที่ไม่ค่อยจะรักเขา แต่หวังเสียงกลับกตัญญูมาก ตอนที่
แม่เลี้ยงป่วยและอยากกินปลา แต่อากาศหนาวเหน็บจนแม่น้ำจับตัวเป็นน้ำแข็ง หวังเสียง
นำเครื่องมือออกไปเจาะแผ่นน้ำแข็งและหอบลงไปดูว่าข้างใต้มีปลาหรือไม่ พอได้ปลานมาสองตัว
ก็ถอดเสื่อออกห่อไว้และนำกลับไปทำอาหารให้แม่เลี้ยงทันที

ให้เด็กสาวตรงหน้าดูเจิดจรัสเปี่ยมชีวิตชีวาเป็นพิเศษ...

จู่ๆ นางก็หันกลับมา จิกยิ้มกว้างจนเห็นฟันขาวเรียงกัน ร้องตะโกนว่า
“อาจารย์ ท่านเร็วหน่อยสิ! ดูโน่น ช้างหน้ามีกระรอกกำลังตีกันด้วย!”

โดยไม่รู้ตัว สีหน้าที่เย็นชาเป็นน้ำแข็งมาตลอดของเขาเหมือนจะถูกรอยยิ้มอบอุ่นเบิกบานของนางหลอมละลายลงหลายส่วน...

เวลานี้ในตำบลที่เชิงเขาเริ่มมีควันไฟจากการหุงหาอาหารลอยขึ้นมาแล้ว ชาวบ้านเริ่มตื่นมาทำกิจวัตรประจำวัน

บิดามารดาของเขียวยุ้ยหวั่นหน้าเปิดแผงขายอาหารเข้า จึงตื่นแต่เช้าตรู่ ตอนที่เขียวยุ้ยหวั่นหน้าพาอาจารย์มาถึงแผงขายของในตำบล โต๊ะเล็กสามตัวที่เปื้อนครบน้ำมันก็มีลูกค้านั่งเต็ม

แม้กิจการจะดี แต่สีหน้าของเฉียวเหลียนกลับไม่มีรอยยิ้ม หว่างคิ้ว นายแวกมัดคิ้วมุ่น จนกระทั่งตอนงยหน้าขึ้นมาเก็บเงิน เหลือบเห็นบุตรสาวกระโดดมาอยู่ตรงหน้า นางถึงได้ร้องทักด้วยสีหน้าตือตือใจ

“ลูกสาวคนดีของแม่ เจ้ากลับมาตั้งแต่เมื่อใด แม่ไม่เห็นรู้เรื่องเลย! อ๊ะ ท่านเขียนชู ท่านก็มาด้วยหรือ มา รีบเข้าไปนั่งในบ้านเถอะ!”

การมาถึงของศิษย์อาจารย์ผู้นี้ทำให้คนที่กินอาหารเข้าอยู่ที่แผงมองด้วยความตกตะลึงเล็กน้อย

บุรุษหล่อหญิงงามจากที่ใดกัน ถึงกับทำให้สายตาผู้คนต้องมองกลับไปกลับมา ไม่รู้จะเพ่งความสนใจที่คนไหนดี

เฉียวเหลียนแม้ปากจะเอ่ยเชือชวนบุตรสาวกับท่านเขียนชู แต่กลับจ้องบุตรสาวของตนไม่วางตา นี่คือนักสาวข้าหรือ ไม่พบกันเพียงเดือนกว่า เหตุใดจึงงามขึ้นผิดหูผิดตา...แม้คิ้วตางจะยังคงเป็นสาวน้อยน่ารักที่นางเลี้ยงดูมาแต่อ่อนแต่ออก แต่เฉียวเหลียนกลับรู้สึกว่าคุณคลิกท่าทางของบุตรสาวดูเปลี่ยนไป มีเสน่ห์ยิ่งขึ้นจนบรรยายไม่ถูก

ในฐานะคนเป็นแม่ เห็นบุตรสาวเติบโตและเปลี่ยนแปลงไปมากเช่นนี้ ย่อมรู้สึกภาคภูมิใจอยู่ลึกๆ ดังนั้นหลังจากประหลาดใจ นางก็รู้สึกเต็มตื่นด้วยความสุขและความปลาบปลื้ม

เฉียวเหลียนยิ้มรับคำชมจากเพื่อนบ้าน จากนั้นเชิญชูเขียนชือเข้าไปในเรือนด้านหลังแผงขายอาหารอย่างนอบน้อม หยิบผ้าขี้ริ้วมาเช็ดโต๊ะไม้

ตัวเล็กในลานเรือนอีกครั้ง จากนั้นให้บุตรสาวยกเต้าฮวยที่ตักเอาไว้แล้วมาให้ ชูเขียนชื้อลองชิม

เต้าฮวยทรงเครื่องที่เฉี่ยวเหลียนทำขายเป็นสูตรของหรรษาห่าน มีทั้งแบบหวานและแบบเค็ม หลังจากถามอาจารย์จนรู้ว่าเขาต้องการกินแบบหวาน หรรษาห่านจึงนำเต้าฮวยมาโรยถั่วลิสงและถั่วแดง แล้วยกมาให้อาจารย์

เฉี่ยวเหลียนยุ่งกับงานหน้าร้านเสร็จก็รีบกลับมารับรองท่านเขียนชู หรรษาห่านถามนางว่า “ท่านแม่ชอบผ้าที่ข้าซื้อหรือไม่”

เฉี่ยวเหลียนยิ้มลูบแก้มบุตรสาว “ของที่ลูกสาวแม่ซื้อมาแล้วงดงามที่สุด ทั้งสิ้น”

หลายครั้งก่อนล้วนเป็นนางกับสามีไปพบบุตรสาวที่ศาลาพักทำเชิงเขา อย่างรีบเร่ง ครั้งนี้ได้พบท่านเขียนชู ย่อมต้องสอบถามว่าเมื่อใดบุตรสาว จึงจะสำเร็จวิชาเสียที

ครั้นได้ยินว่าบุตรสาวยังต้องฝึกบำเพ็ญอยู่บนเขาซีซานอีกนาน ใบหน้าของเฉี่ยวเหลียนก็ฉายแววลำบากใจ “เช่นนั้นมิเท่ากับว่านาง...จะไม่อาจออกเรือนมีบุตรอย่างนั้นหรือ”

เซวี่ยเหลียนก๊วยกลัวว่าคำถามของภรรยาจะทำให้ท่านเขียนไม่พอใจ หากเขาไม่ยอมรับบุตรสาวเป็นศิษย์แล้ว ชีวิตนางก็ต้องตกอยู่ในอันตรายหรือ จึงรีบตัดบทคำพูดของเฉี่ยวเหลียน ทั้งยังส่งสายตาปรามนาง

“ได้ออกเรือนหรือไม่ สำคัญถึงเพียงนั้นเซียวหรือ เจ้ากับข้าก็เป็นแค่ชาวบ้านธรรมดา หากหรรษาห่านออกเรือนไปตอนนี้ ก็เชื่อว่าจะได้เจอคนดี ๆ ถึงตอนนั้นมีเท่ากับทำลายทั้งชีวิตของนางหรือ”

เฉี่ยวเหลียนฟังคำพูดของสามีแล้ว ไม่รู้เพราะเหตุใดจึงหันหลังเอามือปิดปาก อดร้องไห้ออกมาไม่ได้

หรรษาห่านตกใจ รีบเข้าไปถาม “ท่านแม่เป็นอะไรไปหรือเจ้าคะ”

เฉี่ยวเหลียนกลับชำเลืองมองชูอู่ส่วย ทำท่าอึกอักแล้วเงิบไป

ชูอู่ส่วยวางเต้าฮวยลง เอ่ยกับหรรษาห่าน “ข้าจะไปเดินเล่นแถวนี้สักหน่อย เจ้าอย่าออกไปไหนส่งเดช ประเดี๋ยวข้าจะกลับมารับเจ้า”

กล่าวจบชูอู่ส่วยก็ลุกออกไป ปล่อยให้สมาชิกสกุลเซวี่ยทั้งสามคนได้มีเวลาส่วนตัว

ซุ้สี่ยรูปร่างสูงใหญ่ บุคลิกเย็นชา อีกทั้งยังเข้าถึงได้ยาก ยามที่เขานั่งอยู่ในลานเรือน สามิภรรยาสกุลเขวียจึงค่อนข้างรู้สึกอึดอัดทำตัวไม่ถูก

เวลานี้ท่านเขียนชูออกไปแล้ว สองสามิภรรยาจึงถอนหายใจยาว หรานหฺร่านเป็นคนละเอียดอ่อน รู้แต่แรกแล้วว่าท่านแม่มีเรื่องกังวลใจ เมื่อครุ่นไม่รู้ว่าคำพูดของท่านพ่อไปสะกิดใจอะไรเข้า ถึงได้ทำให้นางร้องให้ตั้งนั้นนางจึงถาม “ที่บ้านเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่”

หลายวันมานี้เฉียวเหลียนลุกนั่งไม่เป็นสุข ยามนี้ได้พบหรานหฺร่านก็รู้ว่าไม่อาจปิดบังไว้ได้ ในที่สุดจึงตัดสินใจบอกความจริงเรื่องชาติกำเนิดแก่บุตรสาว

“หรานหฺร่าน ความจริง...ความจริงเจ้าไม่ใช่ลูกแท้ๆ ของข้ากับพ่อเจ้า...”
พูดจบ เฉียวเหลียนก็กลั้นหายใจ รอดูท่าทีของบุตรสาว

แต่หรานหฺร่านกลับกะพริบตา เอ่ยอย่างโล่งอก “เรื่องนี้เองนะหรือที่ทำให้ท่านแม่กลัดกลุ้ม ข้ารู้ตั้งนานแล้วว่าท่านแม่เก็บข้ามาจากบนเขาเจวี่ยซาน”

เขวียเหลียนก๊วยกับเฉียวเหลียนหันไปมองหน้ากันด้วยความตกใจ
“เจ้า...รู้มานานแล้วหรือ เป็นไปได้อย่างไร ใครเป็นคนบอกเจ้า”

หรานหฺร่านยิ้ม “ท่านแม่ ตอนข้าหกขวบ มีครั้งหนึ่งท่านคุยกับท่านยาย ชานอนอยู่ แต่อันที่จริงข้าไม่ได้หลับ จึงได้ยินเรื่องที่พวกท่านคุยกันทั้งหมด”

ตอนนั้นนางป่วยหนัก ที่บ้านต้องใช้เงินเยอะมาก ท่านยายที่รู้ชาติกำเนิดของหรานหฺร่านทนเห็นบุตรสาวกับบุตรเขยต้องใช้ชีวิตยากลำบากไม่ได้ จึงโน้มน้าวให้ทั้งสองชายหรานหฺร่านไปเสีย

คนยากคนจนขายลูกทิ้งมิใช่เรื่องแปลกใหม่ มิหนำซ้ำหรานหฺร่านยังเป็นแค่เด็กที่เก็บมาเลี้ยงเท่านั้น

แต่เป็นตายอย่างไรเฉียวเหลียนก็ไม่ยอม ตัดสินใจเดินเข้าไปในห้องเอาผ้าห่มห่อตัวหรานหฺร่านที่กำลังหลับแล้วรีบกลับบ้านตัวเองกลางดึก

เฉียวเหลียนฟังบุตรสาวเล่าด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา นางตกใจมาก เรื่องที่บุตรสาวเล่านางจำได้ไม่ชัดเจน แต่ตอนนั้นหรานหฺร่านอายุเพียงหกขวบก็เข้าใจเรื่องราวทั้งหมดแจ่มแจ้งแล้ว!

พอย้อนนึกดู หลังจากนั้นดูเหมือนหรรษาหรรษาก็ไม่ค่อยมีนิสัยห่วนเล่นเหมือนเด็กคนอื่น ๆ อีก แม้ร่างกายจะไม่แข็งแรง แต่ก็พยายามจะช่วยตนซักเสื้อผ้า ตักน้ำ ทำอาหาร...นอกจากนี้ เวลาตนจะไปหาหมอยา หรรษาหรรษามักร้องไห้แง บอกว่านางไม่ชอบกินยา ห้ามตนเอาเงินไปซื้อยา ตอนนั้นเฉียวเหลียนยังคิดว่าเป็นเพราะเด็กไม่ชอบยาขม...ที่แท้เหตุผลกลับเป็นเช่นนี้...

เฉียวเหลียนรู้สึกปวดใจจนร้องไห้ออกมาอีกครั้ง

เด็กคนนี้รู้ความถึงเพียงนี้ เป็นเพราะกลัวพ่อแม่จะไม่ต้องการนางใช่หรือไม่ ตอนนั้นนางยังตัวเล็ก ๆ แค่นั้น ได้ยินคำพูดนี้แล้วจะหวาดกลัวและเป็นกังวลเพียงใด!

เห็นมารดาร้องไห้อีก หรรษาหรรษาก็รีบซับน้ำตาให้นาง “ตอนนั้นข้ายังเล็ก จึงไม่กล้าบอกท่านแม่ว่าข้ารู้แล้ว แต่ภายหลังก็คิดว่าไม่มีความจำเป็นที่จะต้องบอก ถึงอย่างไรร่างกายข้าก็อ่อนแอมาก แม้แต่ยายหวงข้างบ้านยังบอกว่าสภาพอย่างข้าจะขายได้เงินสักเท่าไร ไม่มีทางทำให้ความเป็นอยู่ที่บ้านดีขึ้นหรอก”

อันที่จริงตอนนั้นหรรษาหรรษาก็คิดอยากขายตัวเพื่อช่วยครอบครัวให้มีความเป็นอยู่ดีขึ้น ดังนั้นจึงตั้งใจไปถามยายหวงข้างบ้าน ยายหวงมีญาติเป็นนายหน้าค้าคนอยู่ในอำเภอ ย่อมรู้เรื่องนี้เป็นอย่างดี

สุดท้ายยายหวงมองหรรษาหรรษาที่ตัวเล็กอ่อนแอเหมือนลูกเจี๊ยบแล้วบอกว่า “สภาพอย่างเจ้า ใครซื้อไปยังต้องควักเงินจ่ายค่ายากับค่าเสื้อผ้าห่อศพด้วยซ้ำ ขายไม่ออกหรอก”

หรรษาหรรษาจึงล้มเลิกความคิดนี้ ตั้งหน้าตั้งตาช่วยท่านแม่ทำงานในบ้านเท่าที่เรี่ยวแรงของตนจะอำนวย

ทว่าเรื่องชาติกำเนิดนี้ พวกนางแม่ลูกรู้แก่ใจแต่ไม่เอ่ยออกมา เหตุใดจู่ ๆ เฉียวเหลียนจึงหยิบยกเอามาพูดในเวลาอันเล่า

อันที่จริงเฉียวเหลียนก็ไม่อยากทำเช่นนี้ เพียงแต่เมื่อครั้งเดือนก่อนจู่ ๆ คนที่บ้านเดิมของนางก็มาหา บอกว่าทางการส่งคนมาสอบถามเรื่องทีในอดีตเฉียวเหลียนเคยให้वानให้คนใส่ชื่อบุตรในทะเบียนสามะโนคร้ว

ทั้งคนที่บ้านเดิมของเฉียวเหลียนยังบอกอีกว่า เบื้องบนมีผู้สูงศักดิ์

กำลังตามหาบุตร หากพบครอบครัวที่รับเลี้ยงเด็ก ยินดีมอบทองคำร้อยตำลึง ให้เป็นค่าตอบแทน

คำตอบแทนขนาดนี้มากจนพอซื้อที่ดินได้ทั้งหมู่บ้าน! ใครบ้างฟังแล้ว จะไม่อยากได้ เทบอยากจะให้บุตรของตนเป็นเด็กที่อุ้มมาเลี้ยงในตอนนั้น

คนที่บ้านเดิมของเฉียวเหลียนฟังแล้วถึงกับตาลุกวาว จึงไปยั้งที่ว่าการ แจ้งว่าในอดีตบุตรสาวตนก็อุ้มเด็กคนหนึ่งกลับมาเลี้ยงดูเช่นกัน

ดังนั้นคนของที่ว่าการจึงไปที่หมู่บ้านเจวียเฟิง เคารวะที่ดีที่ตอนนั้น เฉียวเหลียนจากมาอย่างเร่งรีบ จึงไม่ทันได้บอกคนทางบ้านเดิม ดังนั้น พวกเขาจึงยังสืบหาไม่มาถึงที่นี่

เพียงแต่เมื่อหลายวันก่อนเซวียเหลียนก็ย้ายไปรับงานช่างไม้ในอำเภอ ข้างเคียง เผอิญพบคนรู้จักจากหมู่บ้านเจวียเฟิง ได้ฟังเขาเล่าเรื่องนี้ ช่างไม้ เซวียก็ตกใจ รีบบอกอีกฝ่ายว่าอย่าบอกใครเรื่องที่เจอตนที่นี่ จากนั้นกลับมา เล่าให้เฉียวเหลียนฟัง

ไม่คิดว่าปากของคนผู้นั้นจะปิดไม่สนิท สุดท้ายคนจากบ้านเดิมของ เฉียวเหลียนก็ตามมาถึงที่นี่จนได้

ครั้งนี้คนที่มาตามหาเด็กเป็นคนของทางการ แตกต่างจากคนชุดดำ ทำทางดูร้ายก่อนหน้านี้ นี่แสดงให้เห็นว่าแท้จริงแล้วหรรณหฺร่านเป็นลูกของ ตระกูลร่ำรวย

เวลานี้มีคนยินดีจ่ายทองคำร้อยตำลึงเพื่อตามหาบุตรสาว หากพวกเขา ยังไม่ยอมรับ มิเท่ากับปล่อยให้หรรณหฺร่านจมปลักอยู่กับครอบครัวคนจน อย่างพวกเขาต่อไปหรือ

ก็เหมือนกับที่เซวียเหลียนก็ว่า วันข้างหน้าต่อให้หรรณหฺร่านฝึก บำเพ็ญจนสำเร็จวิชา ลงจากเขากลับบ้านมา ก็อาจได้แค่แต่งงานกับช่างไม้ หรือชวานาเท่านั้น

เฉียวเหลียนคิดใคร่ครวญไปมา แม้จะไม่เต็มใจเลยสักนิด แต่พอ คิดว่าบุตรสาวโตแล้ว ถึงอย่างไรก็ต้องบอกให้นางรู้เรื่องนี้ เพื่อให้นาง ตัดสินใจเองว่าจะกลับไปหาครอบครัวที่แท้จริงหรือไม่

หรรณหฺร่านฟังท่านพ่อท่านแม่เล่าเรื่องทั้งหมดเสียงๆ ก่อนจะส่ายหน้า โดยไม่ลังเลแม้แต่น้อย “ท่านแม่ ข้ามีแต่ท่านกับท่านพ่อเป็นบิดามารดา

ไม่ว่าใครมา ข้าก็ไม่ยอมรับทั้งนั้น”

ได้ยินคำพูดนี้ของบุตรสาว เจี้ยวเหลียนก็รู้สึกว่าการรักใคร่เอ็นดูของคนที่ทุ่มเทให้นางตลอดหลายปีนับว่าได้รับการตอบแทนแล้วจริง ๆ สองแม่ลูกกอดกันร้องไห้สะอึกสะอื้น ทำเอาช่างไม้เซียวชอบตาแดงไปด้วยอย่างห้ามไม่อยู่

เมื่อหรรณหรรณออกมาจากรือน พอเงยหน้าก็เห็นอาจารย์ยืนอยู่ใต้ต้นสาหลิไม่ไกลจากปากทางนัก

ยามนี้เข้าฤดูสวนต์แล้ว ดอกสาหลิบนต้นบานสะพรั่งน่าหลงใหล ดอกไม้สีขาวดุจหิมะขับเน้นให้บุษข่างสูงใหญ่ใต้ต้นไม้เปี่ยมด้วยกลิ่นอายสูงส่งพันธุ์ลีสายลมรำเพยพัด ชูดคลุ่มยาวพลิวสะบัด ทำให้สายตาของผู้พบเห็นราวกับสายลมที่วนเวียนอยู่รอบกายเขา มีอาจตัดใจจากไปได้...

ซู้อีสู่กำลังปีแบ่งทอดที่หยิบมาจากบ้านสกุลเซียวบ่อนแมวที่นั่งหมอบอยู่บนกำแพง พอเห็นหรรณหรรณมา จึงเดินไปหานาง

เขาเห็นชอบตาแดงซ้ำของหรรณหรรณเหมือนเพิ่งร้องไห้มา แต่ไม่ได้ถามอะไร ทว่าหลังจากเดินไปได้สักพักก็เอ่ยว่า “พรงนี้ข้าจะให้วีเจินคุ้มกันพ่อแม่เจ้าออกจากตำบลนี้ อาจารย์อาลิปสี่ของเจ้ามีกิจการอยู่ที่อื่นอีกให้พวกเขาไปที่นั่นยอมได้รับการดูแลอย่างดี”

หรรณหรรณไม่คาดคิดว่าจู่ ๆ อาจารย์จะออกปากให้บิดามารดาของนางจากไป อุดตามด้วยความประหลาดใจไม่ได้ “เพราะเหตุใด”

ซู้อีสู่หันกลับมามองนาง ตอบเสียงเรียบ “คนที่มาตามหาเจ้าไม่ใช่บิดามารดาของเจ้าแน่นอน เกรงว่าน่าจะมีเจตนาแอบแฝง ถือเป็นโอกาสตอนที่พวกเขาติดตามมาถึงที่นี่ รีบส่งพ่อแม่เจ้าจากไปก่อน หาไม่แล้วเคราะห์ภัยยากคาดเดา เจ้าอาจต้องเสียน้ำตาอีกครั้ง”

หรรณหรรณไม่แปลกใจที่อาจารย์ได้ยื่นบทสนทนาระหว่างนางกับบิดามารดา สิ่งที่เรียกว่ากำแพง สำหรับบุคคลที่มีพลังวรตอย่างแท้จริงยอมไม่นับเป็นอุปสรรคแต่อย่างใด

แต่เหตุใดอาจารย์จึงได้พูดอย่างมั่นใจว่าคนที่ตั้งเงินรางวัลเป็นทองคำหนึ่งร้อยตำลึงต้องไม่ใช่บิดามารดาของนางแน่นอน

พอนางถามซู้สี่อีกครั้ง เขากลับเดินนำลี้วไปข้างหน้า ทำทางเหมือน
ไม่อยากตอบคำถามนี้นัก หรานหฺร่านหงุดหงิดเล็กน้อย รู้สึกว่าอาจารย์
อมพะน่า...ช่างน่าโมโหหนัก!

ทันใดนั้นความคิดบางอย่างก็แวบขึ้นมาในใจ หรานหฺร่านมองซู้สี่
ด้วยสีหน้าแปลกๆ พลังถามอย่างลึกลับ “อาจารย์ อาจารย์อารองบอกว่า
ในอดีตเพื่อให้หมู่เขียนชื่อได้เกิดใหม่อีกครั้ง ท่านเคยไปที่เขาเจ็วี่ซานหลายหน
เขาเจ็วี่ซานนั้นไม่มีใครขึ้นไปได้ แต่ข้ากลับถูกท่านแม่เก็บได้จากบนเขา...
ท่านรูปร่างโดดเด่นถึงเพียงนี้ จะต้องเป็นที่ชื่นชอบของสตรีมากมายเป็นแน่
ในอดีตท่านเคยมี...บุตร...กับท่านเขียนหญิงคนใดหรือไม่”

ความจริงแล้วสิ่งที่หรานหฺร่านอยากถามที่สุดคือ ข้า...คือบุตรสาว
ของท่านใช่หรือไม่

เพราะได้รับแรงบันดาลใจจากเรื่องราวความรักความแค้นระหว่าง
ผู้บำเพ็ญเขียนที่ศิษย์พี่หญิงสามแฉ่งขึ้นมา ทำให้ช่วงขณะหนึ่งหรานหฺร่าน
อดคิดไม่ได้ว่า ที่อาจารย์มั่นใจในชาติกำเนิดของนางถึงเพียงนี้ เป็นไปได้
หรือไม่ว่าเขาจะรู้มาตั้งแต่แรกแล้วว่านางถูกนำไปทิ้งไว้ที่นั่น

คิดถึงยามปกติที่แม่อาจารย์จะเข้มงวดกับนาง แต่ก็ยังรักใคร่เอ็นดู
และห่วงใยนาง นี่มิใช่พฤติกรรมของคนเป็นบิดาหรือหรือ หรือว่าในอดีต
เขาแอบรักใคร่กับเขียนหญิงคนใด แล้วให้กำเนิดนาง แต่จนใจที่ไม่อาจ
เปิดเผยต่อภายนอก จึงทิ้งนางไว้บนเขาเจ็วี่ซาน จนท่านพ่อท่านแม่มาอุ้มนาง
กลับไปเลี้ยง

ดูเหมือนซู้สี่จะคิดไม่ถึงว่าจู่ๆ นางจะถามเช่นนั้น อาจารย์ผู้เหมือน
บิดาพอได้ยินเข้า สีหน้าก็ไม่เหลือความเอื้ออากรอีก

เขาจ้องนางด้วยสายตาเย็นชา ไม่พูดอะไรอยู่ครู่ใหญ่ สุดท้ายก็เคঁลเสียง
ลอดไรฟัน “ฟังให้ดี ข้าไม่ใช่พ่อเจ้า!”

หรานหฺร่านเห็นท่าทีของซู้สี่แล้ว ดูเหมือนไม่ได้โกหก จึงถอนหายใจ
ช้าๆ อย่างอดไม่ได้ หากอาจารย์เป็นบิดาบังเกิดเกล้าของข้าจริง คงดีไม่น้อย
แต่ก็ยังรู้สึกแปลกๆ อย่างบอกไม่ถูก

ในเมื่อไม่มีสายสัมพันธ์ทางสายเลือดมาข้องเกี่ยว การอยู่ร่วมกัน
ระหว่างศิษย์อาจารย์จึงเป็นไปตามธรรมชาติ

แต่เห็นได้ชัดว่าอาจารย์รู้อะไรบางอย่างเกี่ยวกับชาติกำเนิดของนาง อีกทั้งที่ผ่านมาก็ไม่เคยพูดเหลวไหลกลั่นแกล้งผู้อื่น แม้นางจะบอกสามภรรยา สกุลเซวียว่าตนไม่มีทางกลับไปหาครอบครัวที่แท้จริง แต่หากได้รู้เรื่องราว เบื้องลึก ก็จะได้รับมืออย่างเยือกเย็นขึ้น

ซู้อี่สู่ยถูกนางเลียบเคียงถามอยู่นาน สุดท้ายจึงเอ่ยเสียงเนิบ “ข้า มั่นใจว่าคนที่ตามหาทารกที่ถูกทอดทิ้งในอดีตมีเจตนาแอบแฝง ดังนั้นจึงรีบ เตรียมการเสียแต่เนิ่นๆ”

การส่งสามภรรยาสกุลเซวียจากไปนั้นง่ายดายน่าแปลก หวานหวานเพียงแค่ บอกว่าอาจารย์อาของนางมีงานดูแลเรือซึ่งเป็นงานง่ายๆ ได้เงินดี ปีหนึ่งๆ ให้ค่าตอบแทนห้าสิบตำลึงเงิน พวกเขาไปถึงที่นั่นก็จะทำหน้าที่เป็นผู้ดูแล เรื่องต่างๆ และคอยดูแลลูกจ้างทำงานเท่านั้น เป็นงานมีหน้ามีตา ทั้งไม่ลำบาก สบายกว่าการขายอาหารเข้าเป็นไหนๆ

งานที่ได้ค่าตอบแทนดีเช่นนี้ แน่หนอนว่าสามภรรยาสกุลเซวียย่อม ยินดีทำ หวานหวานจึงเตือนบิดามารดาอย่างอ้อมๆ ว่าระหว่างนี้อ่าติดต่อกับทางบ้านท่านยาย

ทองที่ตระกูลนั้นรับปากว่าจะให้มีมูลค่าสูงมาก ไม่แน่ว่าลุงบ้าน้าอา คนใดในบ้านท่านยายอาจปลั่งปากจนทำให้เกิดเรื่องุ่นวายขึ้นได้ ตระกูล ที่มีทองคำหนึ่งร้อยตำลึงได้ เหตุใดต้องเอาทารกแรกเกิดมาทิ้งไว้บนเขา ด้วยเล่า

เรื่องนี้ต้องมีลับลมคมในเป็นแน่ ในละครก็มีเรื่องราวมากมายที่ขุนนาง โฉดตามสังหารทายาทของขุนนางคนสำคัญ หากมีคนคิดร้ายต่อนาง นั้น มิเท่ากับต้องรับเคราะห์กันทั้งบ้านหรือ

หากหวานหวานไม่พูดขึ้นมา เฉี่ยวเหลียนก็ไม่ได้คิดถึงเรื่องนี้จริง ๆ พอฟังบุตรสาววิเคราะห์เช่นนี้ นางก็ตกใจจนเหงื่อแตกพลั๊ก

ดังนั้นหลังจากทำขบบุตรสาวอย่างละเอียดให้ถนอมตัวเองให้ดียามอยู่ บนเขา สองสามภรรยาก็เก็บข้าวของออกเดินทาง ตามอวี๋เงินมุ่งหน้าไปยัง คฤหาสน์ในหลินหยางภายในคืนนั้นเลย

แต่บ้านที่เข้าไวยังมิได้คืนไป ซู้อี่สู่ยบอกว่าจะใช้ที่นี้ล่องออกจากโพรง

เพื่อดูว่าใครกันแน่ที่กำลังตามหาตัวทรานหฺร่าน

ดังนั้นอวี๋เงินและอวี๋ถงจึงทำใบหน้าตนเองด้วยน้ำมันสีเหลือง ทั้งยังเติมริ้วรอย ตัดหนวดปลอม และสวมผมปลอมที่แซมสีขาว ปลอมตัวเป็นสามีภรรยาสกุลเซวีย พักอยู่ในเรือนแห่งนี้ชั่วคราว

แต่ดูเหมือนซุ้อสู้อยู่จะโกรธเรื่องที่ทรานหฺร่านคิดว่าเขาเป็นบิดานาง หลังกลับมาถึงเขาซีซาน ก็ไม่ค่อยกับนางหนึ่งวันเต็ม ๆ

ต่อมาทรานหฺร่านต้องเจาะจงทำก๊วงหวานผัดใบชาหลงจิ่ง⁴ ของโปรดอาจารย์ให้เป็นพิเศษ สีหน้าเย็นชาเป็นน้ำแข็งของซุ้อสู้อยู่จึงค่อยดีขึ้น

ทรานหฺร่านรู้สึกผิดจริง ๆ ที่ก่อนหน้านั้นตนเข้าใจว่าอาจารย์มีลูกแล้ว หากไม่นับความสามารถอันล้ำเลิศและรูปโฉมอันโดดเด่นของอาจารย์ ด้วยนิสัยที่แปรปรวนคาดเดาไม่ถูกของเขาก็ยากจะดึงดูตสตรีได้จริง ๆ

อยู่ร่วมกับซุ้อสู่นานวันเข้า ทรานหฺร่านจึงค่อย ๆ เข้าใจความหมายที่แท้จริงของ “สัตว์ร้าย” ที่ผู้เขียนชื่อเขียนไว้... บางครั้งบทอาจารย์จะโมโหขึ้นมาก็หาสาเหตุมาอธิบายไม่ได้จริง ๆ แล้วผู้ใดจะไปคาดเดาอารมณ์เขาได้ เวลาคุยกับซุ้อก็ไม่วอมพูดให้กระจ่างในคราวเดียว ช่างเหมือนเอ็นวัวซีโคร่งไถจริง ๆ เคี้ยวอย่างไรก็เคี้ยวไม่เข้า...

เนื่องจากอวี๋เงินกับอวี๋ถงไม่มีปัญญาทำอาหารเช้าขายเหมือนสามีภรรยาสกุลเซวีย จึงตัดสินใจชวนบ่าวหน้าแดงว่าคนขายไม่สบาย ปิดร้านหลายวัน สองพี่น้องพักอยู่ในเรือนหลังเล็ก กิน ๆ นอน ๆ รอคนมาเคาะประตูอย่างใจเย็น

รออยู่ไม่กี่วันก็มีคนมาเยือนจริง ๆ ได้ยินว่าเป็นคนจากที่ว่าการพูดด้วยสีหน้าบึ้งตึงว่าสามีภรรยาสกุลเซวียลักพาตัวบุตรสาวผู้หนึ่งมา ให้พวกเขารีบส่งเด็กออกมาโดยเร็ว

อวี๋ถงตาแหลม มองปราดเดียวก็รู้ทันทีว่าสองคนที่ตามเจ้าหน้าที่ทางการมาด้วยเป็นผู้บ่าวเพี้ยเพียร หลังจากสร้างทำเป็นพูดคุยเล็กน้อย จู่ ๆ ซุ้อสู้อยู่ก็ปรากฏตัว สักจุดจุดซีพจรของคนเหล่านี้ ทั้งยังร้ายอาคมคำสัตย์ใส่พวกเขา

⁴ หรือชาบ่อมังกร เป็นชาเขียนขึ้นชื่อของจีน มีต้นกำเนิดในเมืองหังโจว

เพียงไม่นานก็สอบถามจนได้ความว่า เทพีสงครามในวังท่านนั้นเป็นผู้สั่งให้
มาตามหาคนที่นี้

เมื่อซู้อึ๋นรู้ว่า “มุซิงเกอ” เป็นคนส่งพวกเขามา ก็ไม่ได้สร้างความลำบากให้พวกเขา เพียงสั่งให้อิวี่ถงปล่อยตัวไป

หากเป็นคนอื่นสืบทาเบาะแสของผลไม้ทิพย์ เขาอาจต้องใคร่ครวญให้ดี แต่หากเป็นตัวปลอมที่สวมรอยคนอื่นอยู่ น่ากลัวว่าฝ่ายนั้นคงกังวลใจยิ่งกว่าเขาว่าจะมีคนเปิดเผยเบาะแสของตัวจริง และทำให้ตัวตนที่แท้จริงของนางถูกเปิดโปง

ดังนั้นในเดือนนั้น ลูกกลอนระงับพิษอาฆาตวารีที่เดิมควรส่งเข้าไปในวังตามกำหนดเวลา จึงถูกท่านเขียนซูหลงลิ้มไป “โดยไม่ได้ตั้งใจ”

ยามที่มู่หรานอยู่ซึ่งพำนักอยู่ในตำหนักประจิมไม่อาจระงับอาฆาตวารีในตัวได้ เสียงร้องโหยหวนด้วยความเจ็บปวดของนางทำเอาเหล่านางกำนัลและขันทีหวาดกลัวจนไม่กล้าเข้าใกล้

จนกระทั่งในที่สุดนางก็ได้รับกล่องไม้ที่เวินหงซานให้คนนำมาส่งให้ จึงค่อยถอนหายใจด้วยความโล่งอก นางเขียนจดหมายฉบับหนึ่งและส่งกล่องไม้นี้ไปให้ซู้อึ๋น ขณะเดียวกันก็ยอมรับผิด บอกว่าตนรู้เรื่องที่มีผลไม้ทิพย์สองผลแล้ว ผลไม้ทิพย์ที่หล่นจากต้นไปก่อนจะต้องเป็นห้องสาวของตนแน่นอน นางเป็นห่วงน้องสาว จึงสั่งให้คนออกตามหา

ส่วนของในกล่องไม้คือกุญแจลับสู่แดนอินที่เวินหงซานได้มาจากเว่ยจิ่วสุดท้ายเวินหงซานยังคงทำตามแผนการของนาง มุ่งหน้าไปใ้มน้ำ

เว่ยจิว เจรจาเงื่อนไขกับเขาและแลกเอาบุญแจล็บสูแดนอินมาได้

ซุ้อสูยหียบบุญแจล็บที่ทำจากไม้ธูมิในกล่องออกมา พลิกกลับอีกด้าน แล้วส่องกับแสงอาทิตย์ แม้นบุญแจตรงสี่เหลี่ยมนี้จะมีลวดลายแกะสลัก ซับซ้อน แต่หากปรับมุมให้เหมาะเจาะ จะเห็นว่าด้านข้างสลักตัวอักษรเล็ก ๆ ว่า *สูยเอ้อร์* ที่มองเห็นไม่ค่อยชัดเจนอยู่

ดูทำนี่คงจะเป็นบุญแจล็บที่เขามอบให้เว่ยจิวไปก่อนหน้าี่จริง ๆ เพราะรอยสลักนี้ยากที่ใครจะสังเกตเห็นได้

ใต้หล้านี้มีเพียงคนเดียวที่เรียกเขาเช่นนี้ ทุกครั้งที่เรียก ราวกับอมน้ำไว้ในปาก ไหลกระเพื่อมอยู่ที่ปลายลิ้น...สายตาที่ปรายมองเขาคล้ายจะยิ้มก็ไม่เชิง...

“สูยเอ้อร์...”

เขาวางบ้ายไม้ลง แล้วสะกิดสายพิณข้างมืออย่างใจลอย ข้างหูได้ยินเสียงหวานนุ่มลอมยามอีกครั้ง เขาเงยหน้าขึ้นทันที มองเด็กสาวที่กำลังหยอกเย้าเขา

ทรานหฺร่านสวมชุดคลุมยาวสีขาวยเรียบ เกล้ามวยกลมสองข้างศีรษะ ทำหน้านิ้วคิ้วขมวด ในมือถือป้านชาจ้อชา¹ ใบเล็ก เตาะปากพลางเอ่ยอย่างชัดใจ “น้ำ² นิ่งหวานเกินไป ช้าบอกศิษย์พี่ใหญ่แล้วชัด ๆ ว่าอย่าใส่น้ำแดงหวานมากเกินไป เห็นทีครั้งหน้าคงต้องชงเอง...”

วันนี้ทรานหฺร่านมีการบ้านต้องฝึกสมาธิ ชิวสี่เอ้อร์กับอาจารย์อารองลงเขาไปจับจ่ายซื้อของ ดั่งนั้นอาหารกลางวันจึงยกเป็นหน้าที่ของศิษย์พี่ใหญ่ ตอนนี้อากาศร้อน ตีมน้ำแดงหวานสักถ้วยช่วยคลายร้อนได้ดีนัก ดั่งนั้นหลังจากนั่งสมาธิได้สักพัก นางจึงแอบจิบน้ำแดงหวานที่ศิษย์พี่ใหญ่ส่งมา

ทว่าชาแดงหวานป้านนี้หวานจนลิ้นเกินไปจริง ๆ

นางเพิ่งจะบ่นจบ ก็เห็นอาจารย์ที่นั่งปรับสายพิณอยู่ตรงตำแหน่ง

¹ ดินเผาจ้อชาทำจากดินเหนียวที่มีเฉพาะในเมืองอู่ซิง มณฑลเจียงซู สัตินเผาอมประกายสีม่วงและผิวสัมผัสคล้ายมีเม็ดทรายเจืออยู่ จึงได้ชื่อดังกล่าว (“จ้อ” แปลว่า สีม่วง “ชา” แปลว่า ทราย)

² “น้ำ” ในที่นี้ใช้คำภาษาจีนว่า “สูยเอ้อร์” ซึ่งตรงกับชื่อที่มุซิงเกอใช้เรียกซุ้อสูยในอดีต

ประธานในอาศรม กำลังจ้องมาที่นางด้วยสายตาคมครึม

ทรานหฺร่านรีบนั่งตัวตรง หลังจากคิดครุ่นหนึ่งก็ประคองป่านชาขึ้นมาถามอย่างเอาใจว่า “อาจารย์ ท่านดื่มด้วยหรือไม่”

ตั้งแต่พบว่าข้อความทั้งหมดเกี่ยวกับ “ลัทธิวัชรญาณ” ล้วนเป็นความเข้าใจผิด ทรานหฺร่านก็แก้ไขข้อมูลในนั้นหลายจุดอย่างมีสติ หนึ่งในจำนวนนั้นคือ อาจารย์โปรดปรานของหวานเป็นที่สุด

ทุกครั้งที่นางทำเบี่ยงย่างน้ำตาล³ อาจารย์จะเหมาไปกินหมดทุกครั้ง บางครั้งนางยังแยมไม่ทันด้วยซ้ำ ไม่แน่ว่าอาจารย์อาจชอบดื่มชาแตงหวานปานนี้

ซู้อู่ยู่ได้ยินศิษย์คนเล็กเอ่ยคำคลุ้มเครือ้นนั้นออกมา ก็ตั้งสติให้สงบนิ่งเก็บพินลงในกระเป่า แล้วหัวขึ้นมา เอ่ยกับนางว่า “การบ้านวันนี้เสร็จสิ้นแล้ว ข้าจะพาเจ้าไปดื่มของที่ไม่เลี่ยน”

ทรานหฺร่านลุกขึ้นเดินตามอาจารย์ไปอย่างลึกลับโลด เอียงคอถามว่า “อาจารย์ เราจะไปดื่มสุราที่มู่เซียนชื่อทังไวไห่นั้นใช่หรือไม่”

เห็นซู้อู่ยู่พยักหน้า ทรานหฺร่านก็ยกชามกระโปรงฟุ้งฉิวไปที่คร้วคว่ำถั่วลิสงที่นางทอดเอง และปลาตากแห้งตัวเล็ก ห่อไว้ด้วยกัน แล้วตามอาจารย์ไปชิมสุรารสเลิศ

ซู้อู่ยู่พาทรานหฺร่านมาที่ถ้ำธารน้ำตกของภูเขาด้านหลัง นำสุรารสเลิศที่ถูกฝุ่นจับมานานปีไห่นั้นออกมา

หลังจากเคาะดินที่ปิดผนึกอยู่ออก กลิ่นหอมหวานของสุราก็โชยออกมา ทรานหฺร่านสูดดมจนพุดพิด ทันใดนั้นก็เข้าใจว่าเหตุใดสุรานี้จึงชื่อว่า “คลาดเซียน” รสชาติที่ต้องผ่านเวลาหมักบ่มยาวนานเช่นนี้ มิใช่สุราที่เร่งการหมักบ่มด้วยยัณฑ์พิเศษใดๆ จะเทียบเคียงได้เลย

นางอดใจรอไม่ไหว ล้วงจอกสุราเล็กสองใบที่เป็นกระเบื้องเคลือบจากเมืองหลวงออกมาจากอกเสื้อ ยังมีถั่วลิสงและปลาแห้งที่หอมมากในกระดาดชามัน เตรียมจัดแจงให้อาจารย์ชิมก่อน

³ “ถังปิ้ง” เป็นขนมเบี๊ยะย่างของจีนที่ใส่ไส้ด้วยน้ำตาลทรายแดง

แต่พอซู้อีสู่ยรับจอกสุราไปแล้ว กลับยื่นมาจ่อที่ริมฝีปากนาง
 ทรานหฺร่านไม่ใคร่สะตวกใจนัก แต่ไม่อาจต้านทานกลิ่นหอมเย้ายวน
 ของสุราได้ สุดท้ายจึงจิบอีกเล็ก ๆ หอมหวานเข้มข้นดังคาดจริง ๆ สุราฤทธิ์
 แรงมากจนต้องรีบกินถั่วลิสงตามลงไปสองเม็ดเพื่อคลายฤทธิ์ลง

สุดท้ายศิษย์อาจารย์สองคนก็นั่งขัดสมาธิบนก้อนหินใหญ่ริมธารน้ำตก
 ในเมื่อถือจอกคนละใบ ร่ำสุรากันริมลำธาร

สุราช่วยให้คนพอนคลายได้ดีที่สุด หลังจากดื่มลงไปสองสามจอก
 บรรยากาศที่มักเต็มไปด้วยความเคารพและเข้มงวดระหว่างศิษย์อาจารย์ก็
 พอนคลายลงมาก

ทรานหฺร่านอาศัยสุราย้อมใจ ถามสิ่งที่ยากรู้มาตลอดกับอาจารย์
 “อาจารย์ ใครต่อใครต่างบอกว่าท่านเกลียดท่านเซียนมู่ เป็นความจริงหรือไม่”

หลังจากสุราลงท้องไปหลายจอก ซู้อีสู่ยซึ่งปกติเสื้อผ้าอารมณ์มืดซิด
 เรียบร้อย ยามนี้ก็คลายคอเสื้อออกเล็กน้อย ชายาวัยกึ่งพันขาดบนก้อนหิน
 ใหญ่ เส้นผมยาวที่เกล้าไว้ครึ่งหนึ่งแผ่สยายอยู่ข้างหลัง ท่าทางเกียจคร้าน
 หลังจากฟังคำพูดของทรานหฺร่านแล้ว เขาก็จุกสุราขึ้น ถึงขั้นคลี่ยิ้มออกมา
 รวากับน้ำแข็งในแม่น้ำหลอมละลายในฤดูวสันต์ “เหตุใดเจ้าไม่ถามว่า ใคร
 ต่อใครลั่นนกล่าว่ามูชิงเกอหลงไหลในตัวข้ายังนัก เป็นความจริงหรือไม่”

ทรานหฺร่านมองท่าทางเกียจคร้านไม่จริงจังกี่แตกต่างจากความเย็นชา
 ในยามปกติของอาจารย์โดยสิ้นเชิง ริมฝีปากโค้งขึ้นเป็นรอยยิ้มน้อย ๆ เช่นนี้
 ดูชั่วร้ายยิ่งกว่าผู้บำเพ็ญมารเว่ยจิวเสียอีก...

ขณะที่นางกำลังใจลอย ซู้อีสู่ยพลันประชิดเข้ามาใกล้ รอยยิ้มบน
 ใบหน้าจางหายไป ถามนางอย่างเย็นชา “เจ้าว่ามูชิงเกอหลงไหลในตัวข้าหรือไม่”

ทรานหฺร่านเอนกายไปข้างหลังโดยไม่รู้ตัวจนศีรษะโขกกับก้อนหิน นาง
 พยายามหลบให้พื้นปลายจมูกของอาจารย์ ตอบเสียงเบาว่า “ท่านเซียนมู่
 เป็นฝ่ายเข้าหาท่านก่อน พุดคุยกับท่านก่อนทุกครั้ง ย่อมต้องมีความผูกพัน
 ในตัวท่านมากเป็นแน่...”

ซู้อีสู่ยกลับไม่พอใจ ยังคงไม่ยอมผละออกไป เอาแต่จ้องตานาง
 แน่วเนิ่ง ในดวงตาที่กริมด้วยฤทธิ์สุราถึงขั้นเงี้ยวแฉกดันอย่างชั่วร้าย
 “หากสตรีบางคนจ้องมองเจ้าเหมือนที่ข้าทำในเวลานี้ ยิ้มให้เจ้า แล้วบอกว่า

เจ้านางที่สุด เจ้าว่านี่คือความหลงใหลหรือ...ที่จริงล้วนเป็นสุนัขผายลมทั้งสิ้น!”

มุมปากเขายิ้ม ดวงตาจับจ้องนางเซมิง ทว่าในแวตตาลกลับเห็นชัดว่ามีโซรอยยิ้ม แต่เป็นความอ้างว้างที่ไม่อาจอธิบาย ทั้งเต็มไปด้วยอารมณ์ที่นางไม่อาจเข้าใจ...

ทรานทรานว่ารุ่นเล็กน้อย รู้สึกว่าบรรยากาศเช่นนี้เหมือนมีบางอย่างไม่ถูกต้อง *นี่อาจารย์กำลังเตือนข้าว่า วันหน้าอย่าปล่อยให้คำพูดไพเราะหวานหูและแวตตาลึกซึ้งของผู้อื่นหลอกเอาได้ใช่หรือไม่*

ท่ามกลางความสับสน นางจึงคว้าพิณเจ็ดสายที่อาจารย์นำมาด้วยวางคั่นตรงกลางระหว่างทั้งคู่เสียเลย แล้วเอ่ยประจบว่า “อาจารย์ ไม่ได้ฟังท่านบรรเลงพิณนานแล้ว ถือเป็นโอกาสที่กำลังสุนทรีย์กับการดื่มสุราครั้งนี้ เล่นพิณสักเพลงดีหรือไม่”

ในที่สุดซุ้อสู้อยู่ก็นั่งตัวตรง รินสุราอีกจอกแล้วดื่มรวดเดียวหมด จากนั้นรับพิณมา นั่งขัดสมาธิตั้งพิณให้มั่นคง นั่งเงิบไปครู่หนึ่ง ก่อนที่นิ้วเรียวยาวจะค่อยๆ สะกิดสายพิณ ท่วงทำนองไพเราะดุจสายธารที่ไหลระเร่ยกกลางหุบเขา

ทักษะการบรรเลงพิณของอาจารย์เป็นสิ่งที่ทรานทรานไม่อาจต้านทานที่สุด ชวนให้มันเมียงมำกว่าสุรารสเข้มเสียอีก

ฟังเสียงดนตรีที่ไหลล้นออกมาแล้ว นางก็ลืมความกระอักกระอ่วนเมื่อครู่ไป รongเท้าปักลายห้อยอยู่ที่ขอบผา เกี้ยวปลายเท้าเล็กบางที่แกว่งไปมาอย่างหลวมๆ สุดท้ายนางก็คลอเพลงตามเสียงพิณท่ามกลางป่าเขาอย่างอดใจไม่ไหว

แม้ไม่มีเนื้อร้อง แต่เสียงใสเสนาะดังกังวานท่ามกลางสายธาร เสียงน้ำตกดุจหยกกระทบหิน ดอกไม้บานสล้างริมขอบผา สายลมโชยพัดมาพาให้เส้นผมยาวข้างแก้มเด็กสาวปลิวไสวระไบหน้า ท่ามกลางความพราวเลือนรอยยิ้มอิสระเช่นนั้นกลับซ่อนทับภาพเหมือนของสตรีชุดแดงในห้องโถง...

ซุ้อสู่มองศิษย์ที่กำลังเคลิบเคลิ้มเงิบๆ ในที่สุดก็หยุดเสียงพิณ ยืนมือไปคว้าไหสุราขึ้นมา แหงนหน้าดื่มอีกหนึ่ง กลิ่นหอมเข้มข้นของสุราอบอวลไปทั้งปากและลิ้น

สุราที่นางหมักก็เหมือนเช่นคน แรกเริ่มร้อนแรงจนทนไม่ได้ ครั้นเมื่อ

ไม่อยากดื่มต่อ กลับพบว่ากลิ่นหอมของสุราล่องเข้าลำคอ ทำให้หลงใหลจนยากจะตัดใจ

ท่ามกลางความมึนงง ดูเหมือนเขาจะไม่แน่ใจว่าสิ่งที่ทำให้ตนเมามายไม่รู้ตื่น คือสุราในจอกหรือคนที่อยู่ในสายตากันแน่...

ส่วนหรรษาที่กำลังคลอเพลงอย่างเพลิดเพลิน รอยยิ้มบนใบหน้ายังไม่ทันเลือนหายไป ก็เห็นอาจารย์ผู้เป็นดั่งเขียนตกสวรรค์ของนางหน้าทิ่มหัวคะมา ตกลงไปในธารน้ำลึกเชิงผาเสียแล้ว...

หรรษาหันที่กำหนัดตนเองยิ่งนัก หากนางรู้แต่แรกว่าอาจารย์เป็นคนคออ่อนเช่นนี้ นางจะต้องห้ามปรามไม่ให้อาจารย์ดื่มสุราแน่นอน

บทที่ว่าด้วย “สัตว์ดุร้าย” ที่เรียบเรียงโดยมุขเขียนชื่อมีแต่สุนัขผายลมทั้งเพ เหตุใดถึงได้จดจำข้อมูลผิด ๆ มากมาย แต่กลับตกหล่นเรื่องที่ซู้สี่ยังไม่อาจดื่มสุราไปได้

หรรษาดีใจที่ตนหัดว่ายน้ำเป็นได้ทันเวลา หลังจากอาจารย์เมานพลัดตกน้ำแล้ว นางก็อาศัยกำลังของตนเองลงไปงมอาจารย์ขึ้นมาได้

แน่นอนว่าทุกสิ่งทุกอย่างไม่อาจบรรยายออกมาเป็นคำพูด หรรษาต้องกอดท้องให้อาจารย์ล้าล้าที่กลืนเข้าไปออกมา จากนั้นรีบเป่าลมเข้าไปในปากอาจารย์ กระตุ้นให้เขาหายใจต่อได้

ทว่าอาจารย์ราวกับตายไปแล้วอย่างไรวางนั้น เอามืออังใต้จมูกก็ไม่มีลมหายใจ หรรษาอ้าปากค้าง ร้อนใจจนน้ำตาไหลพราก...ไม่คิดว่าการสังหารอาจารย์จะเป็นเรื่องง่ายตายเช่นนี้

สุดท้ายนางไม่รู้จะอย่างไร ได้แต่ลุกขึ้นไปตามคนมาช่วย

ทว่าพอนางคล้อยหลังไปแล้ว ซู้อิสัยซึ่งนอนอยู่ที่พื้นก็ลืมตาขึ้นครึ่งหนึ่งหันไปมองไล่หลังหรรษาที่รีบร้อนจากไป พลายยกมือขึ้นแตะที่ริมฝีปากตนเอง

เมื่อครู่เหมือนมีกลิ่นบุปผาเจือกลิ่นหอมของสุราตกลงบนริมฝีปากเขา อ่อนนุ่มและหอมหวานเหลือเกิน...

ทางด้านหรรษา หลังจากวิ่งไปที่โถงหน้าแล้วไม่พบใครเลย นางก็วิ่งกลับมาอีกครั้ง เห็นอาจารย์ถอดเสื้อตัวนอกที่เปียกชุ่มออกแล้ว กำลังบิดเสื้อผ้าอยู่บนก้อนหินใหญ่ริมลำธาร

ทรานหฺร่านถอนหายใจยาว พืมพ่าว่า “อมิตาภพุทธ!” จากนั้นจึงถามอย่างระมัดระวัง “อาจารย์ ท่านจะตีมน้ำแกงสร้างเมหาหน้อยหรือไม่...”

ชู้ฮ้อสูยถลิ่งต่าไสนาง ลูบหน้าบ่นไบนหน้า จากนั้นหึ่งคำพูดเพียงว่า “เรื่องท่ข้าเมาสุรา หากเจ้ากล้าเอาไปเล่าให้ใครฟัง จะต้องถูกลงโทษตามกฎสำนัก” พูดจบก็จากไปในสภาพเบียดบอน

ทรานหฺร่านหิ้วสุราเก่าครึ่งไหที่เหลือกกลับเรือนของตนอย่างเงื่องหงอย หากอาจารย์เม่างายเช่นนี้ ความชื่นชอบก็ไม่วอดคล้องกับอดีตอาจารย์ของเขาเลยจริง ๆ มีน้ามู่เขียนชื่อมีศิษย์รูปร่างมอยู่เต็มสำนัก กลับต้องตั้นตั้นไปเขาชู้ยเวหาเขียนแฉ่าสุรา เพื่อจะได้ตีมให้ล้าราญเต็มท่

แต่นางเพ็งมาตระหนักได้ในภายหลังว่า เพื่อจะช่วยชีวิตอาจารย์นางถึงกับเอาปากสั้มผัสมิฝปากเขา พอคิดถึงเรื่องนั้ หัวใจปล้นแต่นรั้วจนสุดท้ยต้องกินลูกกลอนชำระจิต แล้วรีบนั่งสมาธิเพื่อสงบจิตใจ

วาคคือมารในใจ ต้องระมัดระวังไว้เสมอ บางท้ออาจารย์อาจกำลังทดสอบจิตใจข้าอยู่ก็เป็นได้! ข้าต้องประคองจิตใจไว้ให้ดี

และแล้วในที่สุดเคราะห์สุวรรณค์ก็มาเยือนขุนเขาเลื่องชื่อและสายหนที่ยิ่งใหญ่ ในอีกหน่เดือนต่อมามาตามคาด ทุกหนแห่งมีแต่เสียงพ้าร้องดังกึกก้อง

ทว่าเขชีซานกลับค่อนข้างเงียบสงบ เพราะนับตั้งแตชู้ฮ้อสูยสละพลังวัตรของตน ก็ยังไม่อาจพินฟูกลับคืนมาได้ และหลังจากดูดซับพลังวัตรของเว่ยจิ้วแล้ว พลังก็พินฟูกลับมาเพียงครึ่งเดียวเท่านั้น

วิธีรับมือเคราะห์สุวรรณค์ของผู้ทรงฤทธิ์หึ่งหลายแตกต่างกันไป แต่โดยมากล้วนต้องให้ศิษย์ที่มีพลังบำเพ็ญลี้กล้าช่วยเหลือ

มู่ชิงเกอหน่ไปหลบในวัง ไม่อาจใช้ประโยชน์จากนางได้ หลายปีมานี้ บรรดาศิษย์ของสามสำนักใหญ่ก็ไม่มีใครโดดเด่น ดังนั้นในด่านสุดท้ายในบรรดาผู้ทรงฤทธิ์หึ่งสามสำนักใหญ่ เวินช้อไท่แห่งสำนักกงซานจึงถูกพ้าผ่าตาย ส่วนหลายคนท่เหลือเคราะห์ดีท่พลังวัตรไม่สูงพอ ทัศน์สุวรรณค์ท่ได้รับจึงไม่รุนแรงนักและรอดชีวิตมาได้

เมื่อเป็นเช่นนี้ การเพิ่มสายเลือดใหม่จึงเป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่งยวด หากไม่บ่มเพาะศิษย์ท่มีความสามารถออกมา ก็จะไม่อาจผ่านทัศน์สุวรรณค์

ในครั้งหน้าได้

ด้วยเหตุนี้หลังจากมหาเคราะห์ที่ฉันทสวรค์ผ่านพ้นไป อาจารย์จึงได้รับ
เทียบเชิญให้ไปร่วมงานชุมนุมสระชำระไขกระดูกที่สามสำนักใหญ่ร่วมกัน
ส่งมาให้

งานชุมนุมสระชำระไขกระดูกนี้ กล่าวได้ว่าเป็นงานชุมนุมที่สำคัญ
อย่างยิ่งของผู้บำเพ็ญเพียรรุ่นเยาว์ทั้งหลาย

สระชำระไขกระดูก มีความหมายตามชื่อ คือสถานที่ชำระเอ็นหยาบ
ขจัดไขกระดูกสามัญออกไป สระชำระไขกระดูกนี้ตั้งอยู่บนเขาเทียนม่าย
ว่ากันว่าเป็นสถานที่ที่ต้นเทียนผู้ทรงฤทธิ์สมัยบรรพกาลนั่งสมาธิละสังขารไป

เขาเมื่อหน่ายความเป็นอมตะ จึงสมัครใจนั่งสมาธิจนร่างกายแปรสภาพ
เป็นขุนเขา ดวงตากลายเป็นสระน้ำ สระแห่งนี้สำหรับผู้บำเพ็ญเพียรแล้ว
มีสรรพคุณในการชำระไขกระดูกและสร้างแกนกระดูกใหม่

โดยเฉพาะผู้ที่เพิ่งสร้างฐาน หรือฝึกบำเพ็ญจนพื้นฐานอยู่ในระดับกลาง
จะได้รับประโยชน์สูงสุด

ในฐานะศิษย์สำนักบำเพ็ญ ย่อมไม่อาจฝากความหวังไว้กับพญานาค
แดนอินทิวรัย จึงได้แต่ตั้งตารอเวลาที่สระชำระไขกระดูกจะเปิดทุกสิบปี

ทุกครั้งเมื่อสระชำระไขกระดูกเปิด พื้นดินบนเขาเทียนม่ายจะขยับ
เคลื่อน ภูผาสั่นสะเทือน ปากปล่องภูเขาพ่นหินหลอมเหลวออกมา เมื่อ
หินหลอมเหลวแข็งตัว จะปรากฏสระน้ำสีเขียวอมฟ้าบริเวณปากปล่องภูเขา
หากเข้าไปนั่งสมาธิในสระแห่งนี้ การสร้างฐานจะก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว

เพียงแต่หากมีคนเข้าไปในสระมากเกินไป พลังวิญญานจะสลายไป
อย่างเลี่ยงไม่ได้ ดังนั้นสำนักฝายธรรมะเลื่องชื่อจึงคิดหาวิธีที่เป็นธรรมและ
ประณีประนอม นั่นคือให้สำนักใหญ่แต่ละแห่งส่งศิษย์ที่มีความสามารถ
มาแข่งขันกันอย่างยุติธรรม

พลังวิญญานในสระชำระไขกระดูกล้ำค่ายิ่งนัก หากใครจะเข้าไปได้
เพียงหนึ่งครั้งเท่านั้น แล้วจะมอบโอกาสนี้ให้คนธรรมดาได้อย่างไร แนนอน
ว่าย่อมมีเพียงศิษย์รุ่นเยาว์ที่มีความสามารถโดดเด่น จึงจะได้รับโอกาสอันดี
เพิ่มพลังวัตรให้สูงขึ้นอีกชั้น

กฎข้อนี้ดูเหมือนจะยุติธรรม แต่ในความเป็นจริงกลับเป็นการปิดกั้น

โอกาสที่ศิษย์จากสำนักเล็กอื่น ๆ จะได้เข้าไปในสระด้วย ทุกคนต่างรู้ดีว่า ธรรมเนียมประเพณีของสามสำนักใหญ่ยากจะก้าวข้ามได้ ต้นกล้าที่ดีในการบำเพ็ญเขียน ล้วนถูกสามสำนักใหญ่เลือกไปหมดแล้ว

ในอดีต เจ้าสำนักและผู้ทรงฤทธิ์ของสามสำนักใหญ่ล้วนเคยเข้าไป ฝึกบำเพ็ญในสระชำระไขกระดูกมาก่อน หลายร้อยปีที่ผ่านมา สำนักเล็กอื่นๆ หากเลือกผิด ย่อมยากที่จะโดดเด่นขึ้นมาได้ เว้นแต่จะเป็นผู้มีพรสวรรค์ ไม่ธรรมดา

ส่วนเรื่องดี ๆ อย่างการคัดเลือกศิษย์โดดเด่นที่เข้าข่ายนี้ คิดดูก็รู้ว่า ไม่มีทางตกมาถึงศิษย์กระสอบฟางของสำนักซีซานแน่นอน

ดังนั้นตอนที่อาจารย์อารองอ่านจดหมายที่แจ้งว่างานชุมนุมสระชำระ ไขกระดูกกำลังจะเริ่มต้นขึ้น ชิวส์เออร์จึงเพียงพยักหน้าด้วยความอิจฉาเท่านั้น

ทรานทรานถามด้วยความสนใจ “แถบเขาเทียนม่ายมีของกินท้องถิ่น อะไรขึ้นชื่อบ้าง”

เกาซางสายหน้าอย่างหดหู่ “น่าเสียดายที่เราเข้าสำนักมาได้ไม่นาน ไม่อาจไปแข่งขันกับศิษย์ของสามสำนักใหญ่ได้ ไม่เช่นนั้นเราจะต้องกู้หน้า ให้อาจารย์ได้แน่นอน!”

แต่ชิวส์เออร์กลับเอ่ยอย่างสงบนิ่ง “โอกาสเช่นนี้หาได้ยากนัก พวกเจ้า ควรคว้าไว้ ในเมื่อได้รับเทียบเชิญแล้ว พวกเจ้าก็ต้องไปร่วมงาน”

ทรานทรานเบิกตากว้าง ถามอาจารย์อารอง “แล้วการทดสอบในงาน ชุมชนุมสระชำระไขกระดูกยากหรือไม่”

อาจารย์อารองคิดเล็กน้อยก่อนตอบว่า “เข้าไปไม่เคยขึ้นเขาเทียนม่าย แต่ได้ยินว่าสามร้อยปีมานี้ งานชุมนุมสระชำระไขกระดูกล้วนมีแต่คนของ สามสำนักใหญ่ มีเพียงสองครั้งที่ศิษย์จากสำนักอื่นเป็นผู้คว้าชัยชนะ ผ่าน เข้าไปในสระได้”

เกาซางได้ยินวัยังพอมีโอกาส ดวงตาก็เบิกกว้าง ถามทันที “เป็นผู้ใด หรือ”

อวีถิงตอบอย่างภาคภูมิใจ “แน่นอนว่าคนหนึ่งย่อมต้องเป็นนายท่าน ของข้า ส่วนอีกคน...ก็คือมู่ซิงเกอในอดีต”

เชวียทรานทรานพยักหน้าอย่างเลื่อมใส สำนักซีซานมีศักยภาพสูง

ถึงเพียงนี้ เวลาสั้นๆ ไม่กี่สิบปี ก็มีผู้เก่งกาจปราดเปรื่องถึงสองท่านแล้ว

มุซิงเกอกับซุ้อี่สู่ยล้วนเป็นผู้มีความสามารถไม่ธรรมดาในรอบร้อยปี มีที่บุคคลที่เก่งพอ⁴อย่างพวกนางจะเทียบได้ หากไปเขาเทียนม่าย เกรงว่าคงไม่อาจสู้หน้าให้อาจารย์ แต่ได้ออกไปเที่ยวเล่นบ้างย่อมต้องดีอยู่แล้ว

แต่เห็นได้ชัดว่าชีวิตส์เออร์กับเกาซางมิได้คิดเช่นนั้น ดังคำกล่าวที่ว่า อาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่ย่อมสร้างศิษย์ที่เก่งกาจ ไม่แน่ว่าปีนี้สำนักซีซานอาจมีผู้มากความสามารถถือกำเนิดขึ้นอีกคนก็เป็นได้

ดังนั้นพวกเขาจึงขอร้องให้หรรณหรรณยับพื้นรองเท้า “ผ่านทุกการสอบ” ให้พวกเขาสองคู่ เพื่อเรียกโชคลาภให้ตนเอง และคว้าวันดับต้นๆ ในการแข่งขันมาได้

หลายวันมานี้ เตาหลอมโอสถของหรรณหรรณเผาไหม้อยู่ตลอด ตั้งแต่กลับจากเขาฉาหมิง อาจารย์ก็ให้นางเริ่มหลอมลูกกลอนเสริมสร้างไขกระดูกที่ช่วยพัฒนาพลังวิชา

ทว่าลูกกลอนนี้มีได้ให้คนกิน แต่สำหรับให้สัตว์ภูตกิน เพื่อเพิ่มพูนพลังของมัน ทั้งยังมีประโยชน์สำหรับสัตว์ภูตที่เคยได้รับบาดเจ็บ

หรรณหรรณรู้ว่าลูกกลอนนี้ทำให้เสือน้อยกิน ได้ยินมาว่าการต่อสู้บนเขาเจวี่ยซานครั้งนั้นดุเดือดรุนแรงมาก พยัคฆ์ขาวเกิงจินสละชีวิตเพื่อช่วยมุซิงเกอในยามคับขัน

แต่มุซิงเกอไม่อาจทนเห็นสัตว์ภูตแสนรักต้องมาตายไปพร้อมตนเองได้ นางจึงซัดมันตกจากเขาเจวี่ยซาน

หลังศึกครั้งนั้น พลังวิญญาณของเสือขาวก็ได้รับความเสียหายอย่างหนัก แม้ภายหลังซุ้อี่สู่ยจะใช้โอสถเซียนหลังจื่อรักษามันอยู่ระยะหนึ่ง แต่ก็ได้ผลไม่มากนัก

สาเหตุที่มันมักกลายร่างเหมือนลูกแมวเกือบตลอดเวลา อันที่จริงเป็นเพราะพลังวิญญาณไม่เพียงพอ นี่จึงเป็นวิธีประหยัดพลังและปรับลมปราณ แต่สรรพคุณของลูกกลอนเสริมสร้างไขกระดูกนี้เป็นประโยชน์ต่ออาการ

⁴ หมายถึง บุคคลที่มีฐานะหรือความสามารถต่ำสุดในแวดวงนั้นๆ

บาดเจ็บของเสียขามาก หากทรานหฺร่านสามารถหลอมโอสถที่ได้มาตรฐานออกมา บางที่อาจรักษาเสียขาวให้ฟื้นตัวได้เร็วขึ้น

เนื่องจากเวลาส่วนใหญ่เสียขาวมักมีท่าทางง่วงงุนเหมือนแมว โดยเฉพาะนับตั้งแต่ครั้งก่อนที่มันแสดงฤทธิ์เดชที่แม่น้ำวังเชียง มันก็ยิ่งเอาแต่นอนจนไม่เห็นเงา ซู้อิสฺยจึงต้องการให้เสียขาวกระปรี้กระเปร่ากว่านี้หน่อย

แต่ครั้งนี้ทรานหฺร่านกลับหลอมโอสถออกมาได้ไม่ราบรื่นนัก

ลูกกลอนชนิดนี้ นอกจากสกัดส่วนตัวยางจะต้องแม่นยำตามสูตร และระดับไฟในเตาจะต้องควบคุมให้พอเหมาะแล้ว ยังต้องเพิ่มพลังจิตในการหลอมด้วย

แน่นอนว่าเตาหลอมชั้นดีย่อมรองรับพลังจิตได้ดีกว่า ทำให้ศักยภาพถูกดึงออกมาได้อย่างเต็มที่

เตาหลอมโอสถที่ทรานหฺร่านใช้เป็นเตาที่มู่เขียนชื่อเคยใช้มาก่อน ย่อมไม่แย่อยุ่แล้ว แต่ระหว่างหลอมลูกกลอนชั้นสูง นางมักจะยังทำได้ไม่สมบูรณ์นัก

นางถามอาจารย์อย่างไม่เข้าใจ “ข้ายังทำได้ไม่ดีพอตรงจุดใดบ้าง”

ซุ้อิสฺยอธิบายว่า “ลูกกลอนระดับล่าง ใครก็สามารถหลอมได้ แต่ลูกกลอนระดับสูงขึ้นไปยิ่งต้องอาศัยพื้นฐานและปราถณวิญญานของผู้หลอมด้วย ดังนั้นการเลือกบำเพ็ญมรรคาโอสถจึงต้องหมั่นพัฒนากระแสปราถณภายในของตนเองอย่างต่อเนื่อง ผู้บำเพ็ญในมรรคานี้มีไม่น้อยที่ไม่อาจพัฒนาไปสู่ระดับลึกล้ำได้ สาเหตุเป็นเพราะพลังวิญญานที่ไม่ก้าวหน้าทั้งสิ้น”

เนื่องจากพลังวิญญานไม่เพียงพอ ดังนั้นสุดท้ายลูกกลอนเตานี้ซุ้อิสฺยจึงพาทรานหฺร่านหลอมด้วยกัน

หว่าก่อนที่จะเริ่มลงมือ ซุ้อิสฺยเอ่ยว่า “หลังจากเปิดเตาหลอมโอสถแล้ว ข้าจะต้องเก็บตัวอีกครั้ง การเดินทางไปเขาเทียนม่ายครั้งนี้ ข้าไม่อาจไปกับเจ้าได้”

ตั้งแต่นางได้รับบาดเจ็บคราวก่อน ไม่ว่าไปที่ใด อาจารย์ล้วนต้องตามไปคอยดูนางเสมอ ครั้งนี้อาจารย์กลับยอมปล่อยให้ยวอย่างเด็ดเดี่ยว ยอมให้นางเดินทางไปกับพวกอาจารย์อา ทรานหฺร่านดีใจเพราะคาดไม่ถึงยิ่งนัก

ดังนั้นหลังจากลูกกลอนออกจากเตาแล้ว หรานหฺรํานก็ไม่ได้เห็นอาจารย์อีก

ลูกกลอนเตานี้ของหฺรานหฺรํานเห็นชัดว่าล้มนลวอีกคร้ํง พอเจ้าเสือน้อยจําใจกินเข้าไปแล้ว มันก็แยกเขี้ยวไล่นางที่หนึ่งเหมือนไม่พอใจในรสชาติ

นอกจากรูปร่างของมันจะยังไม่เปลี่ยนแปลงแล้ว มันยังดูเกียจคร้านยิ่งกว่าเดิมด้วย ทั้งวันเอาแต่ซุกหลับอยู่ในอ้อมแขนนางตลอดเวลา

ด้วยเหตุนี้ตอนพวกเขาออกเดินทางไปเขาเทียนม่าย จึงต้องพาเจ้าเสื่อซี้เกียจตัวนี้ไปด้วย

หฺรานหฺรํานเองก็ไม่ได้คาดหวังอะไรกับงานชุมนุมสระซํารไปชฺระดูนกงานคร้ํงนี้เป็นโอกาสของศิษย์สำนักใหญ่ทั้งหลายที่จะเป็นปลาในกระโดดข้ามประตูม้ํงกร⁵

โอกาสที่จะเหลือตกมาถึงสำนักซีซานเดิมก็มีน้อยเสี่ยยิ่งกว่าน้ํย ดังนั้นจึงไม่จําเป็นต้องตั้งความหวังสูงนัก

การเดินทางคร้ํงนี้ของพวกเขาก็เพียงเพื่อรักษาหน้าให้อาจารย์เท่านั้น แต่ยังไม่ทันถึงเขาเทียนม่าย ศิษย์เกียจคร้านของสำนักซีซานก็ได้รู้สึกถึงความม้ํงม่นดจหินผาของศิษย์สำนักอื่น ๆ

ขณะที่ยังอยู่ห่างจากเขาเทียนม่ายอีกระยะหนึ่ง ตามถนนหนทางล้วนเต็มไปด้วยขบวนรถม้าของสำนักใหญ่ทั้งหลาย

แน่นอนว่าย่อมไม่ขาดผู้ทรงฤทธิ์จากสำนักใหญ่ที่ตามมาค้ํมกัน ว่ากันว่าช่วงร้อยปีมานี้ ยังไม่เคยมีศิษย์ผู้บำเพ็ญมารคนใดสามารถเข้าใกล้เขาเทียนม่ายมาก่อน นี่เป็นสิ่งที่ผู้บำเพ็ญเซียนฝ่ายธรรมะทั่วหล้าต่างรู้ดี ดังนั้นจะปล่อยให้ผู้บำเพ็ญมารให้กำเนิดมารอีกคนออกมาไม่ได้เป็นอันขาด

ระหว่างที่รถม้าของหฺรานหฺรํานกำลังเข้าแถวรอการตรวจสอบตัวตน

⁵ หมายถึง การเลื่อนชั้นหรือประสบความสำเร็จแบบก้าวกระโดดในหน้าที่การงาน และการเรียน สืบเนื่องจากความเชื่อที่ว่า ปลาไนหรือปลาการ์ปมักจะว่ายน้ำทวนกระแสน้ํ ผ่าฟันความยากลำบากเพื่อกระโดดข้ามประตูม้ํงกร หากกระโดดข้ามไปได้ ปลาไนก็จะกลายร่างเป็นม้ํงกร ด้วยเหตุนี้ ปลาไนกระโดดข้ามประตูม้ํงกรจึงเป็นสัญลักษณ์มงคลของจีนสำหรับผู้ต้องการความสำเร็จในหน้าที่การงาน รวมทั้งด้านการสอบและการศึกษาด้วย

อยู่ท้ายขบวน นางชะงักหน้าออกไปมอง ก็เห็นศิษย์พี่รองไปไปซาน

ไปไปซานรับคำสั่งจากอาจารย์อาเจ็งอี่ นำชุดเกราะอ่อนมามอบให้
ทรานทรานใช้สวมป้องกันตัว

เห็นเหล่าผู้บำเพ็ญเข้าแถวกันอย่างยิ่งใหญ่เอิกเกริกแล้ว ไปไปซาน
ที่สูญเสียพื้นฐานไปก็ทั้งอิจฉาและหดหูใจ

ที่ปากทางเข้าสู่เขาเทียนม่ายมีศิลาปฏิเสศแขกอยู่

บริเวณนี้คือทางเข้าหุบเขา มีศิลาทรงแบนคล้ายประตูน้ำบานเลื่อนอยู่
ตรงทางผ่านเล็กแคบ หากต้องการผ่านเข้าไป ต้องใช้พลังวิญญาณดันศิลา
ทรงแบนนี้ขึ้นไป ผู้ที่พลังวิญญาณไม่ถึงย่อมไม่สามารถผ่านประตูเขาเข้าไปได้

ตอนที่พวกเขาผ่านการตรวจสอบตัวตนจนมาถึงที่นี่ บริเวณนี้ก็มี
คนเข้าแถวยาวเหยียดแล้ว

เกาซางเป็นคนใจร้อน เขาพาพวกนางวิ่งไปดูข้างหน้าก่อน เห็นศิลา
ทรงแบนก้อนนั้นหนาหนักไร้เทียบเทียม ต้องใช้พลังแขนอย่างมากในการดัน
ขึ้นไป แล้วจะอาศัยเพียงพลังวิญญาณดันมันขึ้นไปได้อย่างไร

เวลานี้มีบุรุษร่างกำยำคนหนึ่งที่กำลังจะผ่านด่านคิดเช่นเดียวกับเกาซาง
เขาเอ่ยอย่างวางใจ “ใครเป็นคนกำหนดว่าต้องใช้พลังวิญญาณเท่านั้นเล่า
ข้านี้แหละจะไม่เลือกเดินทางนี้!”

ว่าพลางเหาะทะยานขึ้นไป หมายจะกระโดดข้ามศิลาแบนนั้น แต่ทันที
ที่เขาลอยตัวอยู่เหนือศิลา สายฟ้าก็พาดลงมาดั่งสนั่น ร่างของเขาร่วงตกลง
บนพื้น

ศิษย์หญิงสำนักคงซานที่รออยู่ด้านข้างอย่างผ่อนคลายหัวเราะออกมา
อย่างอดไม่ได้ “สระชำระไขกระดูกเป็นสระศักดิ์สิทธิ์ ก่อกำเนิดขึ้นจาก
ปราณวิเศษที่ผู้ทรงฤทธิ์ตุนเทียบทั้งไว้บนโลก จะยอมให้คนธรรมดาเข้าไป
สร้างมลทินได้อย่างไร หัวทั้งเขาเทียนม่ายนี้ถูกปกคลุมด้วยปรากฏการณ์ของ
ผู้ทรงฤทธิ์ มีเพียงวันซุมนุมสระชำระไขกระดูกวันนี้เท่านั้นที่เราจะผ่านประตู
ศิลาทดสอบบานนี้เข้าไปได้ ช่างโง่เขลาจริง ๆ ที่คิดเพื่อฝันว่าจะกระโดดข้าม
ประตูเข้าไปได้!”

บุรุษที่ถูกฟ้าผ่าผู้นั้นนับว่ามีร่างกายแข็งแรงทีเดียว หลังจากมีนั่งอยู่
สักพักก็สะบัดศีรษะลุกขึ้นอีกครั้ง เดินเข้าไปด้วยสีหน้าถ่มทิ้ง นิ่งขัดสมาธิ

ที่หน้าประตูศิลา โคจรลมปราณพุ่งจิต แต่ประตูศิลาเพียงขยับเล็กน้อย
จากนั้นก็ไม่มีความเคลื่อนไหวใดๆอีก

เสียงหัวเราะเยาะหยันจึงดังขึ้นอีกครั้ง ชายหนุ่มรู้สึกเสียวหน้า กระโดด
ขึ้นมาอีกครั้ง ตั้งท่าจะออกแรงยกศิลาทดสอบขึ้น

ทว่าทันทีที่มือทั้งสองของเขาสัมผัสศิลา อสนีแผดกล้ำก็สว่างวาบ
พาดลงมาที่เขาโดยตรง

คราวนี้เขาแผดเสียงร้องลั่นพร้อมกับล้มลงกับพื้น ชักกระตุกอยู่ครู่หนึ่ง
ก็แน่นิ่งไป

ทดลองอ่าน